δρχ. 200 τεύχος 18

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

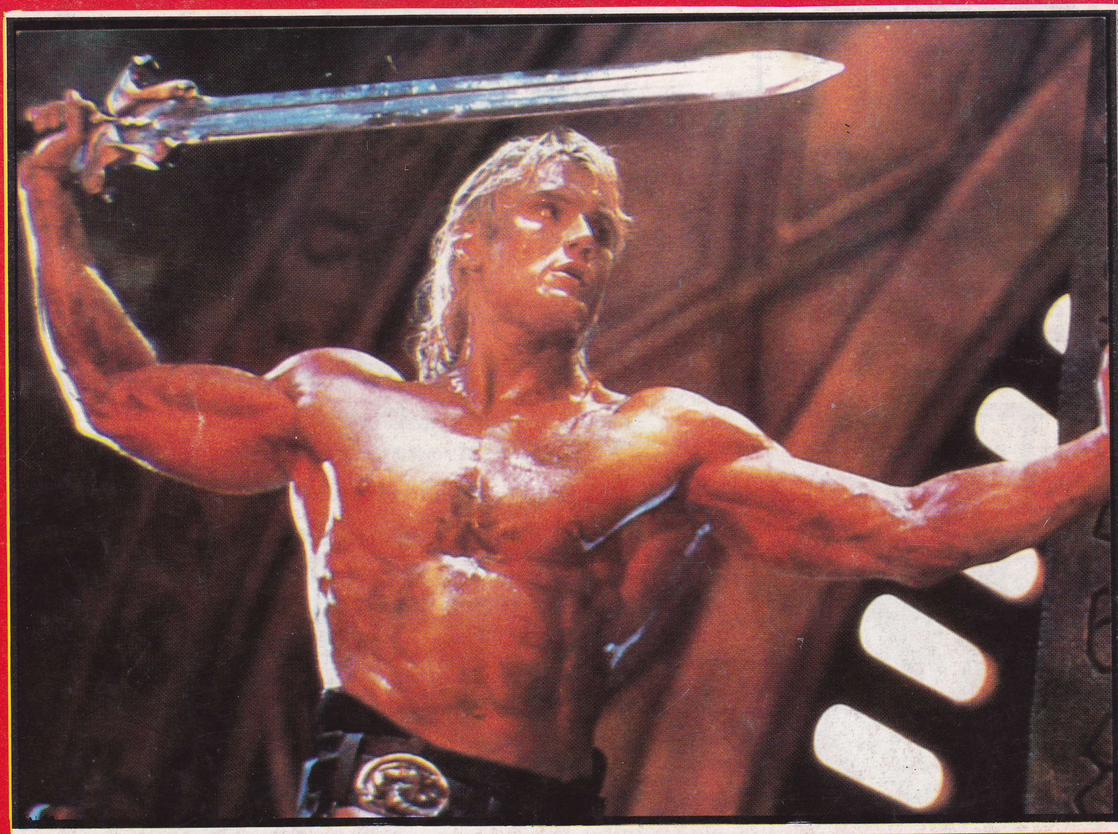
μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Χρήστος Χαρίτος

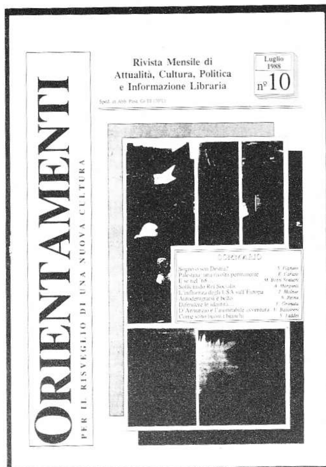
Η ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

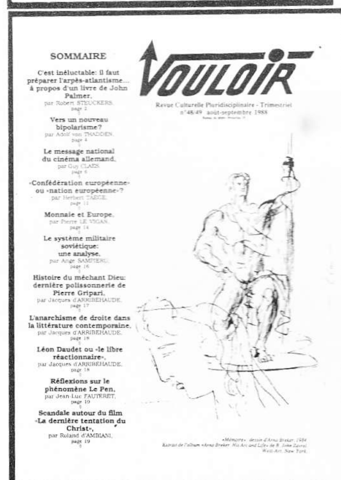
Ανδρέας Βούλγαρης

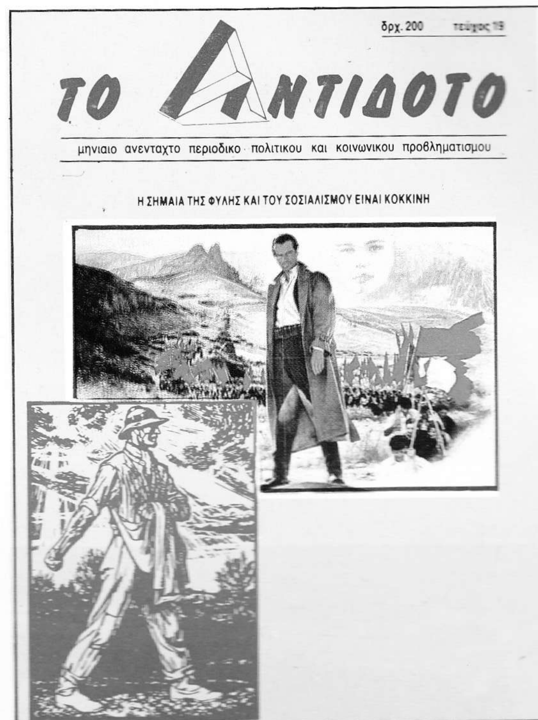
«ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ;
ΟΤΙ ΑΝΥΨΩΝΕΙ ΜΕΣΑ ΜΟΥ
ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ»

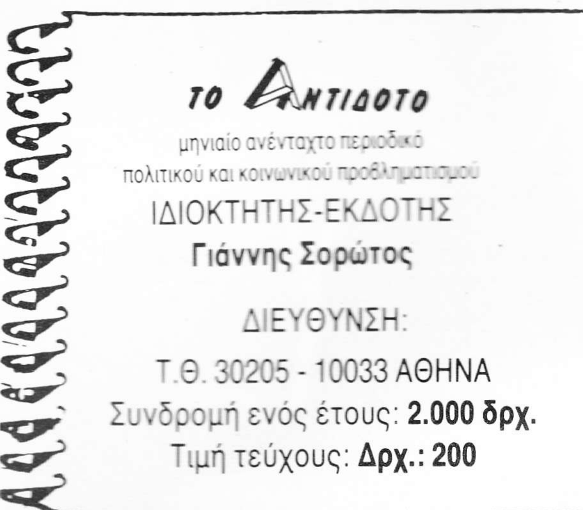
Φ. ΝΙΤΣΕ

Μέχρι χθ
μεγαλύτερ
κλειστική
ο Λ. Ντεγκ
τους αναγ
γνώστες τ
θνικοσοσι
μήνα μας ρ
που ίσως φ
«ελληνικό
το έχει πο
και αναγνω
πολύ καλέ

Είδε επί
κτίμησε κ
διαβάσετε
πρόσεκτο
μιουργηθα
φυλετικό κ
Λόγω του
μενο πάνω

Ο συναγ
Κοινωνικό

Φίλοι κα
τρομακτικ
κε και νίκη
πλευρό μα
σε εθνικο
σμένων αν
φέρουμε κ
προδομέν

EDITORIAL

Μέχρι χθες ήταν κάτι το απίστευτο. Το Αντίδοτο όμως το έκανε πραγματικότητα. **Ο μεγαλύτερος σήμερα εθνικοσοσιαλιστής στον κόσμο, ο ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ δίνει αποκλειστική συνέντευξη στο περιοδικό μας.** Μετά λοιπόν τον Α. Καλέντζη, τον Χ. Λόμπο, ο Λ. Ντεγκρέλ. Ποιός έχει τώρα σειρά; Αυτή η συνέντευξη αφιερώνεται σ' όλους μας τους αναγνώστες, ας κρατήσουν ενθύμιο το Αυτόγραφο του Ντεγκρέλ προς τους αναγνώστες του Αντιδότου και με συμπόνοια σ' όλους «αυτούς» που αμφισβήτησαν την εθνικοσοσιαλιστική ταυτότητα του περιοδικού. Πολύς κόσμος, από τον προηγούμενο μήνα μας ρωτούσε, πως το Αντίδοτο πήρε συνέντευξη του Λ. Ντεγκρέλ. Θα πούμε κάτι, που ίσως φανεί σε μερικούς υπερβολικό. Όταν οι Ευρωπαίοι ακούν σήμερα τη φράση «ελληνικός εθνικισμός», το μυαλό τους πηγαίνει κατευθείαν στο Αντίδοτο. Το Αντίδοτο έχει πολύ μεγάλη φήμη στο εξωτερικό, σέβονται τις απόψεις του σε μεγάλο βαθμό και αναγνωρίζουν την ανωτερότητά μας στον ελληνικό χώρο. Ο Ντεγκρέλ λοιπόν είχε πολύ καλές συστάσεις για το περιοδικό μας, από «δικούς» του ανθρώπους.

Είδε επίσης με τι Ε.Σ. είχε να κάνει, τι θέματα απασχολούν το περιοδικό μας, μας εκτίμησε και μας τίμησε με τη συνέντευξή του. Σ' αυτό το τεύχος μπορείτε επίσης να διαβάσετε ένα κείμενο του Ρ. Μπραζιλιάκ για το Ρεξιστικό κίνημα, καθώς και ένα αξιοπρόσεκτο κείμενο «Πέρα από τον Ε.Σ.», που θέλει προσοχή στο διάβασμα για να μη δημιουργηθούν εσφαλμένες εντυπώσεις. Σπουδαία είναι η μελέτη του Πενθέα πάνω στο φυλετικό κράτος που ξεκινά από την Αρχαία Ελλάδα και καταλήγει στην Ε.Σ. Γερμανία. Λόγω του ότι η μελέτη είναι μακροσκελής σε κάθε τεύχος μας θα υπάρχει και ένα κείμενο πάνω σ' αυτήν.

Ο συναγωνιστής Α. Καλέντζης γράφει για τον Σωφρονιστικό Κώδικα και ο Ενιαίος Κοινωνικός χώρος δίνει την εθνικιστική κριτική σ' αυτό το «νεφέλωμα»!

Φίλοι και σύντροφοι το Αντίδοτο συνεχίζει τον αγώνα του. Έναν αγώνα, που παρά τα τρομακτικά εμπόδια που συνάντησε από τους εμπόρους της ιδεολογίας μας, ανδρώθηκε και νίκησε. Όλη η «παλιά» φρουρά του εθνικισμού χωρίς εισαγωγικά βρίσκεται στο πλευρό μας. Αυτό το χρόνο θέλουμε να ξεκινήσει και η εκδοτική μας προσπάθεια, πάνω σε εθνικοριζοσπαστικά βιβλία. Σε βιβλία άκρως πολιτικά, κι όχι «φιλοσοφίες» γερασμένων ανθρώπων, που μιλούν για το σήμερα και όχι για το χτες. Ελπίζουμε να τα καταφέρουμε και εκεί. **Το 1989 είναι η χρονιά του Αντίδοτου η χρονιά σου ανένταχτε και προδομένε εθνικιστή.**

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΟΥ

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

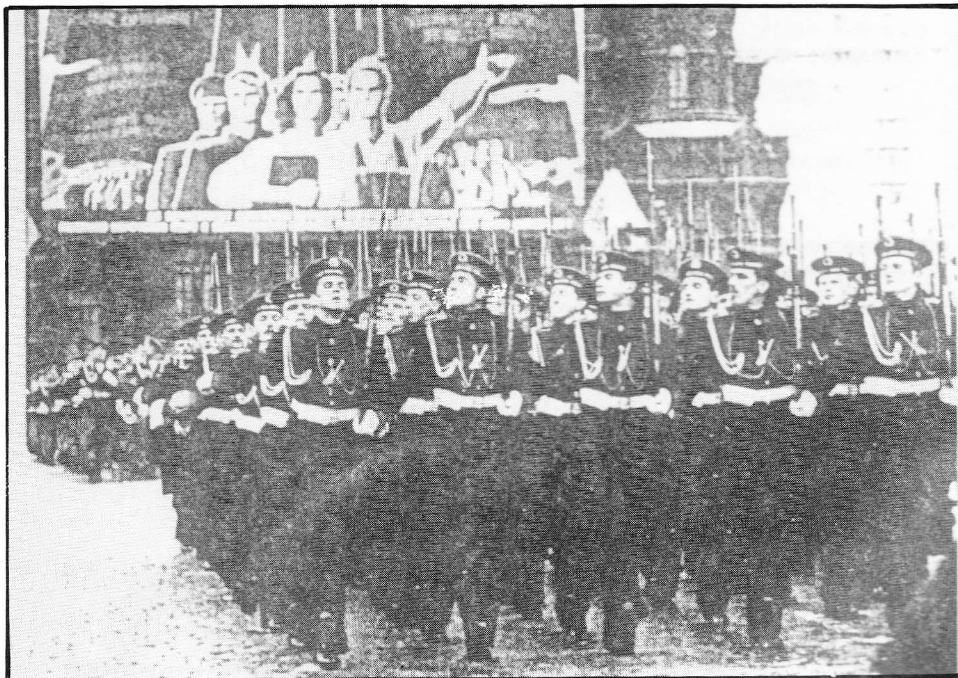
Η ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

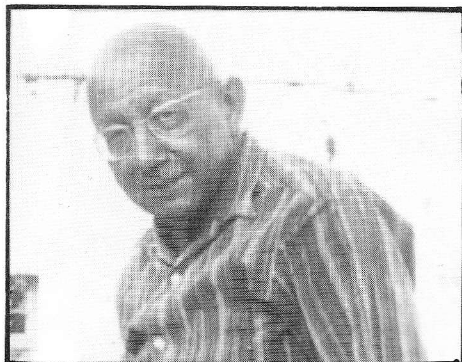
Η εργατική τάξη στις ημέρες μας φαίνεται να παρουσιάζει δύο «αντιφατικές» ροπές. Αυτή της **αποσυνθέσεως** και αυτή της **ανασυνθέσεως.** Από τη μια μεριά δείχνει να χάνει την πολιτική της βαρύτητα μέσα στην κοινωνία λόγω επεκτάσεως ή διευρύνσεως του αστισμού και απ' την άλλη όλο και περισσότερες κοινωνικές ομάδες υποπρολεταριοποιούνται, ανίκανες ν' ανταποκριθούν στα νέα τεχνολογικά ήθη, που καθιέρωσε η επιθυμία για υπερ-συσσώρευση της πλεον αδίστακτης μεγαλοαστικής τάξεως που γνώρισε ποτέ η ιστορία. Η μείωση της συμμετοχής των εργαζομένων στα συνδικαλιστικά τους όργανα, σαφώς δείχνει την κρίση που περνάει το εργατικό κίνημα. Μα μήπως και η συμμετοχή της έως τώρα μικροαστικής «οικογένειας» στη διανομή των μερισμάτων των «μεγάλων» αστών δεν λιγοστεύει;

Κρίση λοιπόν της εργατικής τάξεως, κρίση όμως και της μεγαλοαστικής τάξεως, κρίση όλων των κοινωνικών ισορροπιών, κρίση όλου του συστήματος. Η μεσοαστική τάξη ταλαντεύεται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Απ' τη μια η έως τώρα συμμαχία με τους «μεγάλους», τους ηγέτες των ηνίων της πολιτικής ζωής, απ' την άλλη το μίσος τους γι' αυτούς και το ενδεχόμενο μην τους πουλήσουν όταν πάψουν να τους χρειάζονται. Οι «μεγάλοι» τώρα χρειάζονται κάποιον να τους καλύπτει τα νώτα, δεν ξέρεις ποτέ τι γίνεται...

Ο ρόλος όμως της μεγαλοαστικής τάξεως του λούμπεν καπιταλισμού του καλού «δορυφόρου» αν θέλετε, συνεχώς υποβαθμίζεται...

Η εργατική τάξη σήμερα νοιώθει σαφώς προδομένη. Προδομένη απ' τη μαρξιστική, προς το παρόν! ιδεολογία της, τ' ανίκανα «σοσιαλιστικά», κομμου-

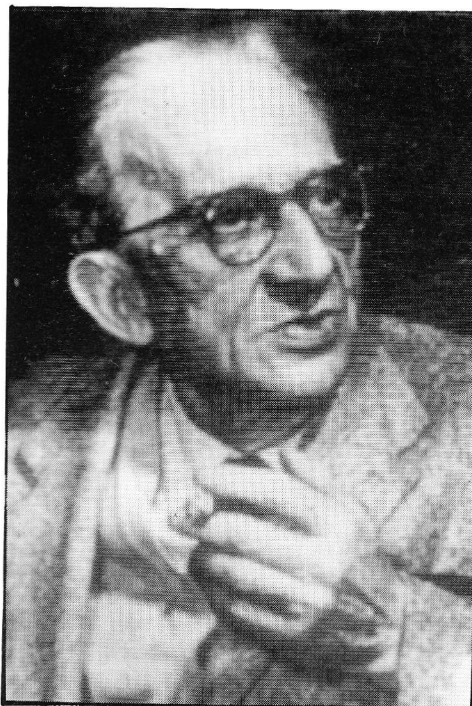

Ο Καστοριάδης παραδέχεται ότι ο κομμουνισμός έχει πάψει να αποτελεί την ιδεολογία της εργατικής τάξεως.

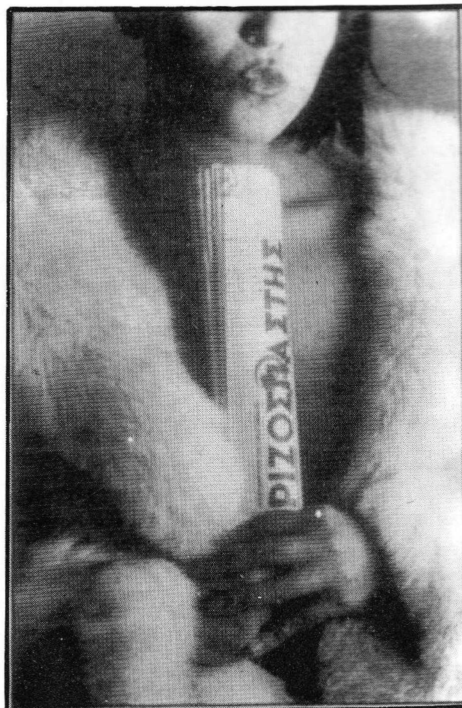
νιστικά, ευρωκομμουνιστικά κόμματα, απ' τους αρχηγούς της. Ο εργάτης της φάμπρικας, του εργοτάξιου, της οικοδομής, του ανθρακορυχείου, μισεί και σιχαίνεται ταυτόχρονα, όχι τόσο τους «μεγάλους» που πλουτίζουν στον ιδρώτα και τις οικογενειακές αγωνίες του, αλλά αυτούς που του υποσχέθηκαν την κοινωνική απολύτρωση, αυτούς που του ορκίστηκαν ότι θα σπάσουν για λογαριασμό του τις καπιταλιστικές αλυσίδες της κοινωνίας, αυτούς που αθέτησαν ότι του έταξαν. Ο εργάτης σήμερα κουράστηκε να περιμένει τον ερχομό του μεσσία, της αταξικής κοινωνίας. Τα προβλήματα του είναι καθημερινά και τον πνίγουν. Δεν μπορεί ν' αναπνεύσει απ' τη δομημένη ιεραρχία του εργοστασίου, του **κοινωνικού εργοστασίου** όπως λέει ο Νέγκρι. Η οργή του γίνεται μίσος και το μίσος του οργή. Ο εργατοπατέρας αποτελεί γι' αυτόν πιο μισητό στόχο απ' ότι παλιότερα ο διευθυντής του τμήματος παραγωγής ή ο επιστάτης. Αισθάνεται καλά μέσα του την πολιτική ανικανότητα των «προστατών» του. Τους μισεί αλλά και πολλές φορές τους λυπάται. Εκείνο όμως που αρχίζει να συνειδητοποιεί, είναι ότι πρέπει να ψάξει για την επίτευξη των οραμάτων του σ' άλλα μονοπάτια, σ' άλλες ιδεολογίες που ίσως μέχρι σήμερα να τις είχε παρεξηγήσει! Εδώ ακριβώς αρχίζει ο δικός μας αγώνας. Διότι ο εργάτης, ο προλετάριος, που σήμερα αρχίζει να έχει ως σύμμαχό του τον μικροαστό, τον μικροιδιοκτήτη και αύριο ίσως να έχει και το σημερινό αστό που θα έχει χάσει αυτό το προνόμιο, να είναι δηλ. αστός δεν θα ψάξει στους δρόμους του καπιταλισμού, στους δρόμους της «καλής κοινωνίας», αλλά στους δρόμους της **ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ**.

Και η μόνη σήμερα εφικτή και σίγουρη ιδεολογία που αντιπαρατίθεται στον φιλελεύθερο καπιταλισμό και στο χρηματιστηριακό παζάρι της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και εργασίας είναι ο εθνικισμός. Η μαζική προσχώρηση μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξεως, των ανέργων, των περιθωριοποιημένων, σε εθνικιστικοφανή κόμματα, αποδεικνύει του λόγου το αληθές. Η επισήμανση του μεγάλου Ούγγρου μαρξιστή θεωρητικού Γκέοργκ Λούκατς, ότι η αποτυχία της σοσιαλδημοκρατίας θ' ανοίξει το δρόμο στην κοινωνική άκρα δεξιά, μήπως βγει προφητική. Εδώ θα πρέπει να κάνω ορισμένες διευκρινήσεις. Δεν γνωρίζω τι εννοεί με τον όρο «άκρα δεξιά» ο Λούκατς.

Ο Γκέοργκ Λούκατς

Εννοεί τα κόμματα τύπου Λεπέν, τα οποία είναι πράγματι ακροδεξιά, ή τα κινήματα τύπου NSDAP τα οποία όμως είναι εθνικιστικά και κατά συνέπεια αντιακροδεξιά; Μόνιμη σύγχυση των μαρξιστών να μπερδεύουν την αντιδραστική άκρα δεξιά, με τον ριζοσπαστικό εθνικισμό. Ταυτίζουν μεταξύ τους πράγματα **αντίθετα.** Συνεχίζω για να μη βγούμε από το θέμα. Η απόσχιση του σημερινού προλετάριου απ' τον κομμουνισμό και η προσχώρησή του στον εθνικισμό είναι κάτι το τόσο εύκολο το τόσο απλό; Ας μην τα χάνουμε. Όταν ένας εργάτης λέει ότι είναι κομμουνιστής, πέρα ότι «πιστεύει ή θέλει να πιστεύει, και εδώ μπαίνει το ζωτικό ψεύδος του Ίψεν, ότι σ' αυτό το καθεστώς θα μπορεί να ζει σαν άνθρωπος, γνωρίζει τίποτα περισσότερο; Μήπως έχει θεωρητικές γνώσεις πάνω στο Μαρξισμό-Λενινισμό, μήπως παρακολουθεί σεμινάρια κομματικής μορφώσεως; Ασφαλώς και όχι. Τις περισσότερες φορές δεν γνωρίζει πόσοι τόμοι είναι το Κεφάλαιο του Μάρξ, πότε γεννήθηκε ο Στάλιν, πότε γράφτηκε το Κομμουνιστικό Μανιφέστο. Ο Τζιόρτζιο Μπόκα στο πολύ ενδιαφέρον βιβλίο του «Η Αποκάλυψη του Φασισμού», γράφει ότι η Εμίλια, το φρούριο του μαρξισμού στην Ιταλία, έγινε αργότερα το φρούριο του Φασισμού. Τελικά τα σύνορα μεταξύ εθνικισμού-μαρξισμού για ένα εργαζόμενο σοσιαλιστή είναι φανερά; Μπορεί ναι, μπορεί και όχι. Το παράδειγμα της εθνικοσοσιαλιστικής επαναστάσεως, τα S.A., ο Τόνγκλερ, μας δείχνουν ότι αυτό εξαρτάται αρκετά απ' την ιστορική περίοδο στην οποία βρισκόμαστε και στο πως βιώνουμε τις πολιτικές καταστάσεις. Τα λόγια του Σμυρνώφ ότι: *«ο φασισμός είναι ένας μετριοπαθής κομμουνισμός, ο κομμουνισμός ένας εξτρεμιστικός φασισμός»* πόση δόση αλήθειας έχουν μέσα τους; Τα πράγματα είναι ολοκάθαρα. **Ο κομμουνισμός παύει να είναι η ιδεολογία της εργατικής τάξεως.** Το πείραμα Γκορμπατσώφ απλά του καθυστερεί το πέρασμα στην άλλη ζωή! **Ο μαρξισμός πεθαίνει από βαθύτατο πολιτικό γήρας.**

Ο Μαρξισμός παύει να αποτελεί την ιδεολογία της εργατικής τάξεως.

Η μόνη διέξοδος της εργατικής τάξεως είναι ο εθνικισμός. Το δυοπώλιο μεταξύ καπιταλισμού - μαρξισμού σβήνει απ' τον χάρτη. Μετατρέπεται σ' αυτό μεταξύ καπιταλισμού-εθνικισμού! Οι «ανοιχτοί λογαριασμοί» μεταξύ εθνικιστών-καπιταλιστών έχουν μείνει ανοιχτοί πάνω από 50χρόνια.

Ίσως ν' αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση για το κλείσιμό τους. Είμαι περίεργος πάντως να δω ποιοί απ' τον λαό, θα πολεμήσουν για να υπερασπισθούν τον καπιταλισμό. Ίσως λοιπόν ο κ. Λάτσης, ν' αναγκασθεί εκ των πραγμάτων να πολεμήσει μόνος του, χωρίς κανένα «στρατιώτη» δίπλα του. Εναπόκειται αποκλειστικά σ' εμάς ν' αποδεικτούμε άξιοι της εμπιστοσύνης της εργατικής τάξεως. Να μπορούμε να μιλάμε για ένα **εθνικιστικό προλεταριάτο. Το λυκόφως του κομμουνισμού αποτελεί την αυγή του εθνικισμού.** Είμαστε οι μόνοι που δεν έχουμε λόγο να ντρεπόμαστε να κοιτάξουμε κατάματα τον εργάτη. Η ιδεολογία μας, πέρα από ιδεολογία ολο-

κλήρου του έθνους, αποτελεί τον κύριο εκφραστή, πολιτικά, των εργατών, των προλετάριων, των κατατρεγμένων.

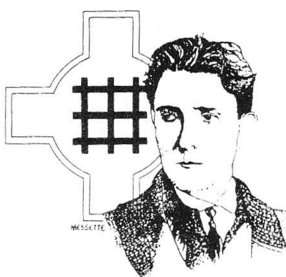
Μια νέα «εργατική» τάξη γεννιέται σήμερα. Στη σύνθεσή της θα περιλαμβάνει τμήματα της κοινωνίας που ανήκουν στην αστική τάξη. Αυτή την νέα εργατική τάξη θα πρέπει να την κερδίσει ο εθνικισμός. Όχι άλλες χαμένες ευκαιρίες! Η εργατική τάξη θα είναι ο κύριος άξονας πάνω στον οποίο θα στηριχτεί ο εθνικισμός για ν' ανέβει στην εξουσία. **Η γροθιά του προλεταριάτου θα κατευθύνεται από τους εθνικιστές.** Χωρίς την υποστήριξη των προλετάριων το εθνικιστικό κίνημα είναι ανάπηρο, για να μην πω πως δεν είναι ούτε και εθνικιστικό. Οι σφιγμένες γροθιές των προλετάριων πρέπει να συμβολίζουν την πίστη τους στην πατρίδα, στο σοσιαλισμό, την αντίθεσή τους στον ιμπεριαλισμό.

Όταν καταφέρουμε και φτιάξουμε κινήματα με πολιτική σύνθεση όπως αυτά του N.S.D.A.P., Σιδηρά Φρουρά, Σταυρωτά Βέλη, όταν στα εργατικά συνδικάτα κυματίσουν οι δοξασμένες μαυροκόκκινες σημαίες, όταν οι προλετάριοι αποτελέσουν την εμπροσθοφυλακή του εθνικιστικού αγώνος, όταν η εργατική τάξη σύσσωμη παλαίψει για τις ιδέες μας, τότε και μόνο τότε μπορούμε να ονομάζουμε τις οργανώσεις μας εθνικιστικές.

Ανδρέας Βούλγαρης

ΓΙΑΝΝΗ ΣΩΡΩΤΟΥ

Ό Ρουμανικός Έθνικισμός

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΑΘΗΝΑ 1988

ΣΕΙΡΑ: ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ 1.α.

Ο Ρουμανικός εθνικισμός είναι το πρώτο βιβλίο μιας σειράς, που ασχολείται με την μελέτη των Ευρωπαϊκών εθνικιστικών κινημάτων πριν το Β.Π.Π.

Είναι ένας «πρόλογος» πριν την γιά πρώτη φορά κυκλοφορία στα ελληνικά του βιβλίου του Γιάννη Σορώτου - **WAFFEN SS**

León Degrelle και REX

του: **Robert Brasillach**

Πριν ακόμη αναχωρήσει για το Μεξικό, ο Λεόν Ντεγκρέλ όπως και τόσοι άλλοι, είχε αναζητήσει στο Καθολικισμό τις αρχές της ανθρώπινης αδελφότητας και της Κοινωνικής Δράσης.

Το Lovanio είναι ένα καθολικό πανεπιστήμιο γύρω από το οποίο συσπειρώνονταν οι δραστηριότητες των καθολικών νεολαιών ανάμεσα στις οποίες και η Καθολική Δράση που από τα 1927 αποκτά πρωταρχική σημασία. Αυτή η τελευταία μάλιστα είχε κατορθώσει να επιβάλει στους νέους τον διαχωρισμό της πολιτικής αποστολής τους από εκείνη της θρησκευτικής.

Είναι γνωστό ότι από το 1884 οι Βέλγοι καθολικοί ακολουθώντας λίγο η πολύ το παράδειγμα της Γερμανίας και του Zentrum είχαν συσπειρωθεί σε κόμμα που το όνομά του είχε ένα διπλό νόημα: Θρησκευτικό και πολιτικό.

Ακόμα και σήμερα, το Καθολικό κόμμα είναι ένα από τα τρία μεγαλύτερα βελγικά κόμματα και συμμετέχει στην κυβέρνηση συνασπισμού του Van Zeeland δίπλα στο Φιλελεύθερο και στο Σοσιαλιστικό κόμμα. Βέβαια κάτι τέτοιο δεν έγινε δίχως κάποιους συμβιβασμούς.

Αντίθετα οι νέοι προσπάθησαν να δώσουν στη Θρησκεία την πρώτη της ανεξαρτησία και για το λόγο αυτό ασχολήθηκαν αποκλειστικά με προβλήματα ηθικής τάξης και με κοινωνικά έργα, δείχνοντας για δύο ολόκληρα χρόνια την αδιαφορία τους για την πολιτική. Ο Λέον Ντεγκρέλ ήταν ένας από τους νέους αυτούς.

Όταν στα 1930 επέστρεψε από το Μεξικό, ο Γραμματέας της Καθολικής Δράσης είχε μόλις ιδρύσει έναν εκδοτικό οίκο κάτω από το σύμβολο του βασιλιά Χριστού. Από αυτό ακριβώς το σύμβολο πήρε και την ονομασία CHRISTUS REX...

Ο νεαρός Λεόν Ντεγκρέλ που είχε ήδη δημοσιεύσει φλογερά και τεκμηριωμένα άρθρα πάνω στο ταξίδι του στο Μεξικό και είχε γίνει αντικείμενο προσοχής εξ ' αιτίας της έντονης πολεμικής του, ανέλαβε την διεύθυνση των εκδόσεων REX του Lovanio. Σ' αυτές δημοσίευσε ένα μεγάλο αριθμό δοκιμίων και ερευνών πάνω σε κοινωνικά προβλήματα καθώς και συλλογές ποιημάτων.

Σύντομα έγινε το κέντρο μιας ομάδας νεαρών συγγραφέων που στη συνέχεια θα δημιουργούσαν και τον πυρήνα του κόμματός του...

Πολύ σύντομα εξέδοσε το εικονογραφημένο SOIREES που αντλούσε τα θέματά του από την λογοτεχνία, τον κινηματογράφο, το ραδιόφωνο και όλες τις εκφράσεις της σύγχρονης ζωής. Ο νεαρός διευθυντής των εκδόσεων REX δεν νοιαζόταν ιδιαίτερα για την πολιτική. Την εποχή εκείνη επισκεπτόταν το Παρίσι, συζητούσε με τους δασκάλους της νεολαίας, πήγαινε στο Vallery-Radot και στο Bernanos, αντάλλασε απόψεις με τον Manthrlant, με τον Massis με τον Maritain.

Στα 1932, ο Λεόν Ντεγκρέλ και οι φίλοι του εξέδιδαν ένα μικρό μηνιαίο περιοδικό, που είχε το όνομα των εκδόσεων REX. Στη πράξη δεν ήταν άλλο από μια ανάλυση των βιβλίων που είχαν εκδοθεί από τον οίκο. Λίγο αργότερα το REX έγινε δεκαπενθήμερο, μετά εβδομαδιαίο και άρχισε να αφιερώνει όλο και περισσότερο χώρο σ' όσα συνέβαιναν γύρω του.

Παρ' όλα αυτά οι νέοι εξακολουθούσαν να δηλώνουν ότι μένουν μακρυά «από τη σημερινή μορφή της πολιτικής» και δημοσίευαν έντυπα για να προειδοποιήσουν όλους εκείνους που δίχως σεβασμό αποκαλούσαν «βόνζους».

Ένα τρίτο περιοδικό στάθηκε αφορμή να στρέψει την ομάδα των νέων που ήσαν ακόμα αναποφάσιστοι προς τον πραγματικό προσανατολισμό τους. Στα 1933 ο πάντα πλημμυρισμένος από εμπνεύσεις Ντεγκρέλ εξέδοσε ένα pamphlet, το Vlan που ύστερα από κάποιες δυσκολίες κατέληξε την ένωση του με τον REX. Πρέπει όμως να παραδεχτούμε ότι αρχικά δεν είχε και τόσο κατασταλαγμένες, ιδέες αναφορικά με τον προορισμό του Vlan, από το οποίο σε μεγάλο βαθμό απουσίαζε η τόλμη.

Μερικά διαχειριστικά μικροσκάνδαλα που αποκαλύφθηκαν προειδοποίησαν και τους πλέον συγκαταβατικούς ότι ο κοινοβουλευτικός κόσμος δεν ήταν τόσο αγνός όσο πολλοί νόμιζαν. Το Vlan ρίχτηκε με θάρρος στη διένεξη και παρ' όλη την έλλειψη των μέσων που αντιμετώπιζε κατηγόρησε άμεσα τον Francqui, που ήταν το αφεντικό της Societé générale και ο οικονομικός δικτάτορας του Βελγίου. Με τον τρόπο αυτό άρχιζε η φημισμένη «εκστρατεία ενάντια στους διεφθαρ-

μένους μια εκστρατεία που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα».

Οι αντίπαλοι πίστευαν πως θα μπορούσαν ν' απαλλαγούν απ' αυτά τα «αλητάκια» που άσχετα αν το περιοδικό τους δεν είχε μεγάλη σπουδαιότητα, απειλούσαν να ξεσηκώσουν δίχως λόγο την δημόσια γνώμη. Επειδή γνώριζαν τις οικονομικές δυσκολίες, τους τους δημιούργησαν καινούργιες προς αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, με αποτέλεσμα οι εκδόσεις του REX να οδηγηθούν πολλές φορές στο χρεοκοπεία. Και σ' αυτή ακριβώς τη στιγμή όλοι θυσίαζαν ότι είχαν και δεν είχαν και κατεύθαναν βοήθειες δίχως ανταλλάγματα, ένας νέος, ο Victor Matthys,ένας από τους πρώτους ρεξιστές μόλις 25 χρόνων διατύπωσε την πρόκληση που κάτω από εκείνες τις συγκεκριμένες περιστάσεις μόνο γέλια μπορούσε να προκαλέσει «Ο REX θα νικήσει».

Για να γίνει πιστευτό κάτι τέτοιο, αναμφισβήτητα χρειαζόταν πολύ καλή θέληση. Επειδή ακριβώς αυτοί οι ανήσυχοι νέοι ήσαν καθολικοί έγινε απόπειρα να κτυπηθούν μ' ένα ειδικό τέχνασμα και οι εκκλησιαστικές αρχές άρχισαν να δίνουν συμβουλές σ' αυτή τη θυγατρική της Καθολικής Δράσης που τελείως ξαφνικά είχε εκδηλώσει μια ανεξαρτησία τόσο λίγο χριστιανική. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο REX διασπάστηκε από την Γραμματεία της Καθολικής Δράσης και μετατράπηκε σ' ένα καθαρά πολιτικό κίνημα που δεχόταν πιστούς και μη πιστούς. Το έμβλημα του κόμματος ήταν το παλαιό έμβλημα των εκδόσεων που συμπεριλάμβανε τα τρία γράμματα REX, το στέμμα και τον σταυρό... Γι' αυτούς που ο σταυρός ερχόταν σε αντίθεση με τις προσωπικές τους πεποιθήσεις ήταν αρκετά τα τρία γράμματα.

Η διαφώτιση άρχισε να οργανώνεται με τη βοήθεια νέων που ήσαν γεμάτοι από ενθουσιασμό και πίστη καθώς και με καλοπροαίρετες οικονομικές ενισχύσεις που άρχισαν να καταφτάνουν.

Ο Λ. Ντεγκρέλ με μια σιδηροδρομική κάρτα πολλαπλών διαδρομών τρίτης θέσης μετακινείται ασταμάτητα από τη μια άκρη του Βελγίου στην άλλη με σκοπό να συναντήσει τους συντρόφους έναν προς ένα.

— Σήμερα δεν θα μπορούσα να ξαναρχίσω από την αρχή... λέγει.

Και προσθέτει χαμογελώντας.

— Δεν είμαι πλέον αρκετά νέος.

Γίνεται όμως πάλι σοβαρός για να καταλήξει.

— Δεν μπορείτε να ξέρετε τι πράγμα ήταν αυτές οι επιστροφές μέσα στη νύκτα, στις 2 το πρωΐ, μέσα στα ξύλινα βαγόνια, αφού είχα πρώτα χωθεί στο βάθη του Hainaut ή της Φλάνδρας για να συναντήσω 4-5 ανθρώπους γύρω από μια σόμπα. Α! μπορώ να σας πω με σιγουριά πως κέρδισα αυτή την χώρα άνδρα προς άνδρα, ψυχή προς ψυχή...

Γύρω από τον Ντεγκρέλ και τους συντρόφους του της πρώτης ώρας, οι νέοι συρρέουν κατά εκατοντάδες πρώτα, κατά χιλιάδες αργότερα. Δημιουργούνται ομάδες πρώτα στις Βρυξέλλες και στη Βαλλόν και στη συνέχεια στα «απολυτρωμένα» καντόνια του Eupen και του Malmedy.

Στη διάρκεια του χειμώνα του 1934-35 ο Λεόν Ντεγκρέλ ξεκινά μια εκστρατεία διαφώτισης και αποδεικνύεται ένας ασυναγώνιστος ρήτορας. Οι πρώτοι που αντιλαμβάνονται την δύναμη του νέου αυτού κινήματος είναι οι Σοσιαλιστές και οι Κομμουνιστές που αρχίζουν να υπονομεύουν συστηματικά τις συγκεντρώσεις. Παρ' όλα οι συγκεντρώσεις γνωρίζουν όλο και μεγαλύτερες επιτυχίες. Την πρωτομαγιά του 1935 σ' ένα meeting «επί πληρωμή» ο Ντεγκρέλ συγκεντρώνει 4.000 άτομα. Αυτή ήταν μια πραγματική πρωτοτυπία του κινήματος. Για να γίνει κάποιος δεκτός στις συγκεντρώσεις έπρεπε να πληρώσει από 2-10 φράγκα, και για αρκετό διάστημα αυτές οι εισφορές στάθηκαν η κύρια πηγή της οικονομικής ενίσχυσης του κόμματος.

«Αν θέλεις να δεις κινηματογράφο είσαι υποχρεωμένος να πληρώσεις εισητήριο»

λέγει. «Το ίδιο πρέπει να κάνεις αν θέλεις να μ' ακούσεις».

Ο τύπος όμως τυλίγει αυτές τις συγκεντρώσεις μ' ένα πέπλο σιωπής.

Τον Ιούνιο του 1935 δημιουργήθηκαν έξω από το αστικό φοιτητικό περιβάλλον οι πρώτες ομάδες που πήραν το όνομα Front Populaire de REX και στις οποίες συμμετείχαν άνδρες κάθε ηλικίας και κάθε κοινωνικής τάξης.

Στις 2 Νοεμβρίου 1935, ημέρα των νεκρών, ο REX έρχεται πραγματικά στην επιφάνεια...

Εκείνη τη μέρα στο Courtrai γινόταν ένα συνέδριο της ομοσπονδίας των ενώσεων και των καθολικών κύκλων. Ο Ντεγκρέλ οδήγησε στο Courtrai 300 αποφασισμένα παιδιά ανάμεσα στους οποίους βρισκόταν και ένας μεγάλος αριθμός ανέργων που είχαν έλθει με το ξεροκόμματο τους...

Πήραν όλοι θέσεις στην αίθουσα των συνεδρίων.

– Ζητώ το λόγο... φώναξε ο Ντεγκρέλ

– Σας τον αρνούμαι απάντησε ο Πρόεδρος, ο πρώην υπουργός Seghers.

– Αδιαφορώ... απάντησε με την σειρά του ο Ντεγκρέλ.

Πραγματικά η ομιλία του χαρακτηρίστηκε από μια πρωτοφανή βιαιότητα, ο Ντεγκρέλ μεταχειρίσθηκε τους καθολικούς συνέδρους σαν σκουπίδια και δημιούργησε το μεγαλύτερο σκάνδαλο ολόκληρης της Βελγικής πολιτικής ιστορίας.

Την επόμενη μέρα όλες οι εφημερίδες ανέφεραν το γεγονός.

Μέσα σε μερικές εβδομάδες ο τύπος του REX τετραπλασίασε τους αριθμούς πωλήσεων.

Λίγο καιρό αργότερα κατά τη διάρκεια μιας δίκης οι καθολικοί ηγέτες Seghers και Philips έχαναν κάθε αξιοπρέπεια γιατί αποδείχθηκε ο αρκετά σκοτεινός χρηματοδοτικός τους ρόλος.

Το νέο κίνημα, είχε οριστικά επιβληθεί.

Όλος ο χειμώνας του 1935-36 αφιερώθηκε στον αγώνα ενάντια στους συντηρητικούς και ειδικά στην επισήμανση των οικονομικών σκανδάλων. Είναι βέβαια γνωστό το γεγονός ότι ο Ρεξισμός επιθυμούσε πάνω από κάθε τι την κάθαρση. Επετέθει με πολύ μεγάλη βιαιότητα ενάντια στη δικτατορία των «διεφθαρμένων» και η λέξη αυτή αποτέλεσε όπως είναι φυσικό τμήμα του λεξιλογίου του.

Είμαστε ελάχιστα ενημερωμένοι για να κρίνουμε αν οι κατηγορίες του Léon Degrelle, ενάντια στα παλαιά κόμματα είναι ή όχι υπερβολικές...

Κάθε βδομάδα ο Leon Degrelle εκτόξευε καταγγελίες σ' ένα καθολικό, σ' ένα φιλελεύθερο και σ' ένα σοσιαλιστή. Οι πιο φημισμένες επιθέσεις του είχαν σαν στόχο τον Boerenbond, που ήταν προστατευόμενος των ανωτέρω εκκλησιαστικών κύκλων: οι κληρικοί δεν γεννήθηκαν για να γίνουν επιχειρηματίες, διαπιστώνει ο νεαρός ηγέτης...

Όπως ήταν αναμενόμενο οι «διεφθαρμένοι» συσπειρώθηκαν ενάντια στο REX, σε συνεννόηση με τις μεγάλες οικονομικές δυνάμεις, όπως οι τραπεζίτες γνωστοί στο λαό σαν «banxters»

Το πρώτο καταλυτικό στοιχείο των νεαρών ιδρυτών του κόμματος υπήρξε το αίτημα για διαφάνεια και η αϊδία για τον κοινοβουλευτισμό, λίγο πολύ ανάλογη μ' εκείνη που γνώρισε η Γαλλία ύστερα από την υπόθεση Stravinsky...

Από την άλλη πλευρά, ο REX δεν περιοριζόταν στις επικρίσεις ενάντια στο παλαιό Καθολικό κόμμα και το ενδιαφέρον του για τα «εγκόσμια» αλλά με την ίδια ένταση κατηγορούσε την δειλία του και την άγνοιά του μπροστά στα κοινωνικά προβλήματα.

Ο REX άνοιξε πόλεμο ενάντια στους μετριοπαθείς και όπως ήταν αναμενόμενο, ο πόλεμος αυτός τον έκανε πολύ αγαπητό ανάμεσα στις τάξεις των νέων.

Οι συντηρητικοί από την άλλη πλευρά, μπροστά σ' αυτή του την επιτυχία, δίνουν πολλά φανερά δείγματα διάλυσης.

Τον Μάϊο του 1936 ιδρύθηκε ένα έντυπο το Judex που αντέγραφε κι αυτή ακόμη την εξωτερική παρουσίαση του REX. Από τις 24 σελίδες του οι 23 ήσαν αφιερωμένες σε επιθέσεις ενάντια στον Leon Degrelle. Στην 24η ο Judex με τα «αυτιά πεσμένα» δηλώνει ότι επιθυμούμε την συνεργασία με το νεαρό ηγέτη από την στιγμή που κι αυτός πολεμούσε για τις ίδιες ιδέες.

Στη συνέχεια ο Judex υποχρεώθηκε να κλείσει. Την τύχη του ακολούθησαν και άλλα μετριοπαθή έντυπα.

Ο αγώνας των Ρεξιστών είχε πολύ μεγάλη επιτυχία που έγινε ακόμη μεγαλύτερη με τη χρήση του humour. Το humour ήταν ένα σίγουρο μέσο για να παρασυρθούν προς τη μεριά του REX, οι τραγουδοποιοί. Η σκούπα των ρεξιστών έγινε το σύμβολο της επιθυμίας για ηθική εξυγείανση. Κάποια μέρα είκοσι περίπου νεαροί άρχισαν να σκουπίζουν με επιμονή και ζήλο, μπροστά από την πόρτα κάποιου υπουργού.

Μπορούσε κανείς να εμποδίσει κάποιους που σκούπιζαν τον δρόμο; Γύρω τους μαζεύτηκαν οι περίεργοι, σημειώθηκαν κάποιοι τσακωμοί, η αστυνομία έκανε την εμφάνισή της αλλά δεν ήξερε πως να συμπεριφερθεί από την στιγμή που σε καμμιά περίπτωση δεν ήταν αδίκημα το σκούπισμα κάποιου δρόμου.

Με ύφος σοβαρό οι ρεξιστές εξακολουθούσαν να σκουπίζουν. Τελικά οι αστυνομικοί αδιαφορώντας για την γελοιοποίησή τους τους οδήγησαν στο τμήμα.

Οι εκλογές έπρεπε να γίνουν τον Οκτώβριο. Αναβλήθηκαν για τον Μάιο του επόμενου χρόνου. Ο REX μέσα σ' ένα εύθυμο κλίμα, αυτοσχεδιάζει προωθόντας τους πιο περίεργους υποψήφιους και τρεις εβδομάδες πριν από τις εκλογές εκδίδει μια τετρασέλιδη εφημερίδα, που σήμερα είναι μια από τις πρώτες βελγικές εφημερίδες, La Rays Réel.

Αρχίζουν οι συγκεντρώσεις. Ο Léon Degrelle εκφωνεί σε διάστημα 5 εβδομάδων 150 πολιτικούς λόγους. Συχνά, σε διάρκεια μιας μόνο μέρας μιλούσε σε 10 διαφορετικούς τόπους συγκέντρωσης.

Στις 24 Μαΐου το Βέλγιο εκλέγει 21 βουλευτές και 12 γερουσιαστές που όλοι τους είναι ρεξιστές και προέρχοντας από όλες τις κοινωνικές τάξεις. Ανάμεσά τους βρίσκονται μεταλλεργάτες, ο Κόμης Xavier de Grunne, γόνος μια από τις μεγαλύτερες οικογένειες της Βελγικής αριστοκρατίας, ο θαυμάσιος συγγραφέας Pierre Daye και ακόμη ένας καθηγητής της Παλαιοντολογίας, ο γερουσιαστής Fraipont, ένας φιλήσυχος άνθρωπος που δεν είχε ασχοληθεί ποτέ στο παρελθόν με την πολιτική (η παλαιοντολογία δεν είναι μια βίαιη επιστήμη) αλλά ο οποίος σήμερα έχει συμπληρώσει την οργάνωση 35 συγκεντρώσεων. Ο πρώτος καιρός στο Κοινοβούλιο, υπήρξε αρκετά ταραγμένος. Είναι ήδη γνωστό ότι ο Βασιλιάς στα πλαίσια των διαβουλεύσεων με τα κόμματα για τον σχηματισμό κυβέρνησης, είχε μια συνάντηση με τον Degrelle διάρκειας μεγαλύτερης της μιας ώρας.

Είναι επίσης γνωστό ότι αντίθετα με την περίπτωση του κομμουνιστή βουλευτή Jacquemotte, ο αρχηγός του REX ήλθε στο παλάτι δίχως καπέλο και σακάκι.

Αυτή η περιφρόνηση του πρωτόκολλου δημιούργησε κάποιες αρνητικές κριτικές. Βέβαια υπήρξαν κι αυτοί που διαβεβαίωναν ότι ο βασιλιάς δεν είχε ενοχληθεί και ότι το καπέλο δεν κάνει τον άνθρωπο όπως και να έχει το θέμα, κατά την διάρκεια των πρώτων συνεδριάσεων, οι νέοι βουλευτές, διακρίθηκαν για την ζωηράδα τους και την γοητευτική κακοήθειά τους.

Ο León Degrelle που δεν είναι βουλευτής κάθεται στα θεωρεία του κοινού και από κει στέλνει σημειώματα στα «στρατεύματά »του.

Από την άλλη πλευρά το κόμμα είχε απαγορεύσει στους βουλευτές του να πηγαίνουν στο buvette του κοινοβουλίου και να ταξιδεύουν στα τραίνα με εισητήριο πρώτης θέσης. «Εκεί κινδύνευαν να συναντήσουν κι άλλους βουλευτές» δηλώνει επίσημα ο Degrelle. Έγινε βέβια κάποια προσπάθεια να καθιερώσει τον όρο ο βουλευτές τρίτης κατηγορίας, αλλά η προσπάθεια αυτή, όσο και αν ήταν καλή, δεν γνώρισε την επιτυχία των άλλων calembours του REX.

Κατά την διάρκεια των διακοπών ο Léon Degrelle προήδρευσε πολυάριθμων συσκέψεων, εμπόδισε τους σοσιαλιστές να δημιουργήσουν Λαϊκό Μέτωπο με τους κομμουνιστές και έβαλε εντονότερα το δίλημμα: «REX ή Μόσχα».

Στην επιστροφή, εξακολουθώντας τις επιθέσεις ενάντια στους διεφθαρμένους και ιδιαίτερα ζητώντας την παραίτηση του Φιλελεύθερου Υπουργού Jaspar, συμμάχισε με τους Φλαμανδούς Εθνικιστές και δήλωσε έτοιμος να αναλάβει την εξουσία.

Στις αρχές του χειμώνα του 1936, η μάχη ανάμεσα στη τρικομματική κυβέρνηση και το λαϊκό Μέτωπο του REX παίρνει καινούργιες διαστάσεις.

Η κυβέρνηση παίρνει επίσημα θέση ενάντια σε πολιτικό κόμμα κάτι που δεν είχε ξανασυμβεί ποτέ κατά την διάρκεια της Βελγικής πολιτικής ιστορίας.

Ο Van Zeeland, και ο Spaak κηρύσσουν ανοικτά τον πόλεμο ενάντια στον REX ο δε Vonderveide δηλώνει ότι ανάμεσα στον Κομμουνισμό και στον καινούργιο «φασισμό», προτιμά τον πρώτο.

Το έντυπο L' Indépendance belge αγοράστηκε ειδικά για τις ανάγκες του αγώνα ενάντια στον REX.

Στις 25 Οκτωβρίου, ο REX που είχε κατηγορηθεί ότι για τις κινητοποιήσεις του χρησιμοποιούσε τους ίδιους και τους ίδιους οπαδούς αποφασίζει να αποδείξει το ψεύδος των κατηγοριών αυτών, οργανώνοντας στις Βρυξέλλες μια συγκέντρωση 250.000 ανθρώπων. Το meeting απαγορεύεται. Ο León Degrelle συλλαμβάνεται για μερικές ώρες.

ΠΑΛΙΟΣ ΚΑΙ «ΝΕΟΣ» ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

ΙΔΙΕΣ ΑΚΑΛΥΠΤΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΟΠΙΣΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

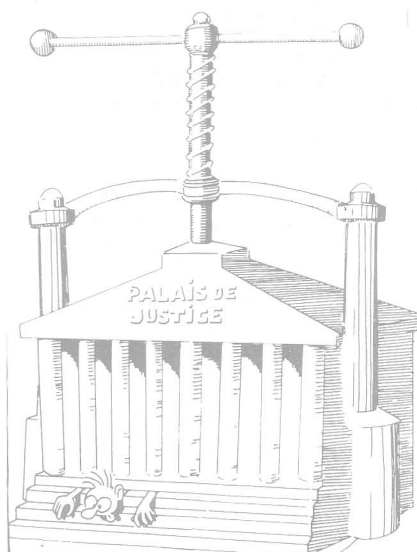
Διανύσαμε αἰσίως τόν Ὀκτώβρη τοῦ '88, σάν κράτος παραπαίουμε στόν ἀστερισμό τῆς 14ης κυβέρνησης τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. καί, σάν λαός, κλυδωνιζόμαστε ἀνάμεσα στά σκάνδαλα, στά πρωθυπουργικά μαιτρεσσαρίσματα καί σ' ἀμέτρητα ἄλλα τεκμήρια κοινωνικῆς ἀποσύνθεσης πού μᾶς ἐπεφύλαξε ἡ διαφθορά τοῦ μεταπολεμικοῦ ἀστικοῦ κατεστῶτος.

Ἡ «καρδιά» τοῦ καθεστῶτος, ἡ ἀστική δικαιοσύνη, ἀνιάτως ρέγχουσα κι αὐτή, καταμεσῆς εἰσαγγελικῶν χουλιγκανισμῶν, δικαστικῶν κυβειῶν, ὑποθάλψεων μεγαλοπρεζεμπόρων κι ἐξόντωσης πειναλέων λοῦμπεν, ἐκκρίνει τά δύσοσμα ὑγρά της μέσα στό νομοθετικό, δικαστικό κι ἐκτελεστικό ουροδοχεῖο πού παραμένει ὑπό τήν κλίνη τῶν δημοκρατικότατων, κομματικῶν σκοπιμοτήτων. Κι ὁ πυρήνας αὐτῆς τῆς «καρδιᾶς», τό ἀστικό **σωφρονιστικό σύστημα,** ἕνα σενάριο ἀσέλγειας πάνω στήν ἀνθρωπιά γιά τήν ὁποῖα μάταια ἀγωνίστηκε ὁ Ἄνθρωπος. Στήν Ἑλλάδα – καί ὄχι μόνον...– ἔτσι ἔχουν τά πράγματα. Εἰδικώτερα.

Ἤδη, ἀπό τήν πρώτη κυβέρνηση τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. (Ὀκτώβρης '81) καί μέ δηλώσεις τοῦ τότε ὑπουργοῦ δικαιοσύνης Στάθη Ἀλεξανδρῆ (ἐξέδωσε τό διαζύγιο του σέ χρόνο ταχύτερο ἐκείνου τοῦ διαζυγίου τοῦ «ἐπάρατου» δικτάτορα...) κρίθηκε απαραίτητη ἡ ἀντικατάσταση του ἕως τότε καί ἕως σήμερα, ἰσχύοντος Σωφρονιστικοῦ Κώδικα ὁ ὁποῖος θεσπίστηκε ἐπί στρατιωτικοῦ καθεστῶτος (ψηφίστηκε στίς 24.8.67) καί ἐφαρμόστηκε ἐπί ὅλων τῶν κυβερνήσεων τῆς Νέας Δημοκρατίας, ἀσχέτως ἄν οἱ θεσπίσαντες τόν χουντικοί παρέμεναν – κατά τήν ἴδια περίοδο – κρατούμενοι τῶν καραμανλικῶν κατέργων. Ἔκτοτε, ὅλοι οἱ διαβατάρηδες «ὑπουργοί δικαιοσύνης» τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. δέν παρέλειπαν νά ἀναμειγνύουν στούς θερμπαλιστικούς ἐρευγμούς τους καί τό ὑποσχετικό πυροτέχνημα περί δῆθεν **ἀναμόρφωσης** καί **ἐξανθρωπισμοῦ** τοῦ ἰσχύοντος, χουντικοῦ Σωφρονιστικοῦ Κώδικα καί, κατ' ἐπέκταση, ὁλόκληρου τοῦ σωφρονιστικοῦ συστήματος. Verba κενά τοῦ Ἀλεξανδρῆ, τοῦ Μαγκάκη, τοῦ Κακλαμάνη, τοῦ Βερυβάκη, τοῦ Κουτσόγιωργα καί τῶν ὑπολοίπων (ὧν οὐκ ἐστί ἀριθμός) νομοκοπτοραπτριῶν τοῦ πράσινου κυβερνητικοῦ τσίρκολου! Καί ἰδοῦ τό ἀποτέλεσμα:

Ἐπί ὑπουργίας Κουτσόγιωργα, Ὠσανά, κατατέθηκε στήν (Β)ουλή πρός ψήφιση ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας ὁ ὁποῖος, μέσα στά πλαίσια τῆς εὐρύτερης λαϊκότροπης δεσποτείας πού ἀσκεῖ τό ἀστικό κράτος, δέν εἶναι παρά ἡ ἴδια ἀκριβῶς ἀκάλυπτη ἐπιταγή πού φέρει τήν ὀπισθογράφηση τοῦ συστήματος.

Διαβάζοντας τόν «νέο» Σωφρονιστικό Κώδικα, ἀρχικά δέν μποροῦμε νά παραβλέψουμε τό σύμπλεγμα τῶν συντακτῶν του ἀπέναντι στούς ὁμολόγους τοῦ προηγουμένου, χουντικοῦ Κώδικα. Ἴδια προσπάθεια ἐξαγνισμοῦ τῆς εξουσιαστικῆς αὐθαιρεσίας πού στραγγαλίζει τόν Ἄνθρωπο χάρη τοῦ κατασταλτικοῦ παιχνιδιοῦ, ἴδια ἀπόπειρα δικαίωσης τοῦ κουρελιάσματος τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας πού προϋποθέτει ἡ επίζηση τῶν ἐξουσιαστῶν, ἴδια κατάντια χουντικῶν καί δημοκρατῶν γύρω ἀπ' τό γαϊτανάκι τῆς ἐξουσίας. Ἁπλή παραβολή τῶν δύο κειμένων γεννᾶ σύγχυση στόν ἀναγνώστη, ὄχι ἁπλῶς γιά τόν ἐντοπισμό τῶν ἀνυπάρκτων διαφορῶν αλλά γι' αὐτή καθαυτή τήν πατρότητα. Καί στούς δυό Κώδικες περίβλεπτη θέση κατέχει ἡ νομιμοποιημένη χρήση **ροπάλων, χειροπεδῶν δραντλίας** καί **δακρυγόνων,** τόσο στόν χουντικό Σωφρονιστικό Κώδικα (ἄρθρο 101, π.2) ὅσο καί

στόν σοσιαλιστικό (ἄρθρο 89 π.1) Ἀλλά ἄν ἡ σύγκριση τῶν δύο αὐτῶν κειμένων ὁδηγοῦσε ἁπλᾶ στό συμπέρασμα τῆς ὁμοιότητας – ἔστω καί τῆς ταυτότητας – τά πράγματα θά ἦσαν μᾶλλον ἀδιάφορα. Ἄλλωστε, σύμφωνα μέ τήν μεταπολιτευτική ἐμπειρία στήν σύγχρονη Ἑλλάδα, δέν ὑπάρχουν πολλοί πού νά πιστεύουν ὅτι ἡ χούντα κατέρρευσε τόν Ἰούλιο τοῦ '74 ἐνῶ, ἀντίθετα, ὑπάρχουν πάμπολλοι πού πιστεύουν ὅτι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τό χρονικό σημεῖο ὑπῆρξε τό... γενέθλιο τῆς χούντας. Γιά τόν «νέο» Σωφρονιστικό Κώδικα, δυστυχῶς, ἡ σύγκριση ὁδηγεῖ σέ ἀπελπιστικώτερους συλλογισμούς.

Ἕνας πρῶτος παραλληρισμός τοῦ παλιοῦ (ἰσχύοντος) καί «νέου» (ὑπό ψήφιση) Κωδίκων ἀποκαλύπτει τήν ἴδιαν **ἀσάφεια,** τήν ἴδιαν ἀντεπιστημονική **γενίκευση** καί τήν ἴδια νομικίστικη **μεθόδευση** πού ὑπηρετοῦν μιά καί μόνη σκοπιμότητα: τήν κατοχύρωση τῆς ἐκτελεστικῆς παντοδυναμίας ἐπί τῶν ὑπάρξεων ἐκείνων πού ἀρνοῦνται νά διεκπεραιώσουν τόν ὑπαγορευόμενο κοινωνικό ρόλο τους. Ὅμως, πέρα ἀπ' αὐτό, ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας μαρτυρᾶ τήν εἰσχώρηση τῆς διαφθορᾶς στήν οὐσία τῶν σημερινῶν κυβερνώντων: σέ πεῖσμα τῶν σοσιαλιστικῶν θερμπαλιστικῶν ουμανισμῶν τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ὁ «νέος» Σωφρονιστικός **Κώδικας ἀποδεικνύεται πλέον ἀπάνθρωπος τοῦ χουντικοῦ.** Μέ ἐνδεικτικά τά παρακάτω σημεῖα:

1. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας δέν προβλέπει ψυχοβιολογική ἐξέταση τῶν φυλακιζόμενων, κάτι πού ἀποκλείει τήν ἀξιολόγηση καί κατάταξη τῶν κρατουμένων ὡς βασική προϋπόθεση. Μέ τήν ἄσκηση σωφρονισμοῦ ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὁ χουντικός Σωφρονιστικός Κώδικας (ἄρθρο 7) προέβλεπε, μέ κάθε λεπτομέρεια, τήν ἐξαγωγή ψυχοβιολογικῆς ἐξέτασης βασισμένη σέ ἐπιστημονικές διαδικασίες διάγνωσης τῆς προσωπικότητας τῶν κρατουμένων. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας εἶναι **ἀντισωφρονιστικός!**

2. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας (ἄρθρο 58, π.3 καί 60, π.1) εἰσάγει γιά πρώτη φορά τό μέτρο καταναγκαστικῆς ἐργασίας (δουλείας) κάτι πού οὔτε κἄν διανοήθηκαν νά προτείνουν οἱ συντάκτες τοῦ χουντικοῦ Σωφρονιστικοῦ Κώδικα. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας ἀποδεικνύεται καί ὡς **σταλινικός.**

3. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας καταργεῖ τόν θεσμό τῶν Ἐφορειῶν πού προέβλεπε ὁ χουντικός Σωφρονιστικός Κώδικας (ἄρθρα 128, 129 καί 130) καί πού ἦσαν ἐπιτροπές κοινωνικοῦ ἐλέγχου τῶν ὅρων λειτουργίας τῶν φυλακῶν καί προάσπισης τῶν δικαιωμάτων τῶν κρατουμένων· ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας παραδίδει τόν κρατούμενο ἕρμαιο στήν ἀνεξέλεγκτη αὐθαιρεσία τοῦ κράτους-Padrone, ἀποκλείοντας τό βλέμμα τῆς Κοινωνίας πάνω στίς συνθῆκες διαβίωσης τοῦ δεσμώτη. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας αὐτοπροβάλλεται καί ὡς **κυνικός!**

4. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας ὄχι μόνον δέν κατοχυρώνει τά στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα (προαυλισμό, ἐπικοινωνία κ.λ.π.) ὅσων κρατοῦνται σέ πειθαρχικό κελλί ὅπως τά κατοχύρωνε (ἄρθρο 98, π.2 ὁ χουντικός Σωφρονιστικός Κώδικας ἀλλά, προβλέπει (ἄρθρο 33, π.2) τήν ἀπομάκρυνση τῶν πειθαρχικῶν κελλιῶν (:κολαστηρίων) σέ ἀπόμερες ἄκριες τῶν κατέργων, προφανῶς γιά νά ἀποφεύγεται ἡ δημοσιοποίηση τῶν βασανισμῶν τῶν ἀπομονωμένων καί νά συγκαλύπτεται τό δράμα τῶν κολαζομένων ἀπ' τά μάτια

τῶν ὑπολοίπων συγκρατουμένων τους, πρός ἀποφυγή ἀντιδράσεων. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας αὐτοχαρακτηρίζεται καί ὡς ἀπροκάλυπτα, **ἐγκληματικός**!

5. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας (ἄρθρο 42, π.1) προβλέπει τήν παροχή πρός τούς κρατουμένους μόνον πρωτοβάθμιας κι ἐπαγγελματικῆς ἐκπαίδευσης ἔναντι τῆς πρωτοβάθμιας, ἐπαγγελματικῆς μέ ἐγκύκλια (γιά τούς ἤδη διδαγμένους) πού προέβλεπε (ἄρθρα 73, 74 καί 75) ὁ χουντικός Σωφρονιστικός Κώδικας. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας ἐμφανίζεται καί ὡς **σκοταδιστικός**!

6. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας (ἄρθρο 38) περιορίζει τήν πνευματική ἀγωγή τῶν κρατουμένων στά βιβλία τῆς «δανειστικῆς βιβλιοθήκης» τῶν κατέργων (:ἔντυπης κονσέρβας) ἀντίθετα μέ τόν χουντικό Σωφρονιστικό Κώδικα (ἄρθρο 77, π.4) ὁ ὁποίος, πέραν τῆς «δανειστικῆς βιβλιοθήκης» (:ἡ κονσέρβα βασικό πιᾶτο) ἐπέτρεπε καί τήν εἰσαγωγή βιβλίων. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας παρουσιάζεται καί ὡς μεσαιωνικά, **παρωχημένος**!

7. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας (ἄρθρο 30, π.6) ἀπαγορεύει ρητά στούς κρατουμένους τήν παραλαβή τροφίμων ἀπό τούς ἐπισκέπτες τους (:Μάννα) χωρίς νά προβλέπει τήν ὅποια βελτίωση τοῦ ἄθλιου συσσιτίου πού, σήμερα, παρέχεται στούς κρατουμένους καί χωρίς νά δείχνει ὅτι συμμερίζεται τό μητρικό ἔνστικτο γιά τήν συμμετοχή στόν γολγοθᾶ τοῦ φυλακισμένου παιδιοῦ μέ τήν προσφορά λίγου σπιτικοῦ φαγητοῦ «ἀντίθετα ὁ χουντικός Σωφρρονιστικός Κώδικας δέν ἔθετε παρόμοιο περιορισμό. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας αὐτοπροδίδεται καί ὡς **ἐκδικητικός**!

8. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας δέν προβλέπει τόν περιορισμό τῶν κρατουμένων στά κελλιά καί στούς κοιτῶνες μόνον κατά τήν νύχτα ὅπως προέβλεπε (ἄρθρο 6, π.8) ὁ χουντικός Σωφρονιστικός Κώδικας ἀφήνοντας στήν διακριτική εὐχέρια (:ἔνστολο βίτσιο) τῶν φυλάκων τόν κατά βούληση περιορισμό ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας αὐτοσυστήνεται καί ὡς **ἀνεύθυνος**!

9. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας προβλέπει (ἄρθρο 33, π.2) «χωρητικότητα» (ἡ γλωσσική ἀνεπάρκεια τῶν συντακτῶν του συνιστᾶ πρόσθετο προσόν τους) 30 μ^2 γιά τά ἀτομικά κελλιά (:1 ἄτομο δικαιοῦται ἐμβαδόν 30 μ^2) ἐνῶ (ἄρθρο 33, π.3) κάθε ἄτομο πού κρατεῖται σέ κοινό κοιτώνα δικαιοῦται ἐμβαδόν 6 μ^2, παραλογισμός πού δέν ἀπαντᾶται στόν χουντικό Σωφρονιστικό Κώδικα. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας αὐτοεπισημαίνεται καί ὡς **ἀλλοπρόσαλλος**!

10. Ὁ «νέος» Σωφρονιστικός Κώδικας, παρά τίς οὑμανιστικές ρητορείες του, ἀντιμετωπίζει ἀπρόσωπα τόν κρατούμενο καί στερεῖται ἀκόμα κι ἐκεῖνος τῆς εὐαισθησίας τοῦ χουντικοῦ Σωφρονιστικοῦ Κώδικα ὁ ὁποῖος (ἄρθρο 133, π. 2, ἐδ. β) ὑποχρέωνε τούς φύλακες νά ἀπευθύνονται πρός τούς κρατουμένους χρησιμοποιῶντας πληθυντικό εὐγενείας. Ἔτσι, ὁ σοσιαλιστικός Σωφρονιστικός Κώδικας διαφαίνεται καί ὡς **ἀκοινώνητος**!

Αὐτός ἦταν ἕνας ἐνδεικτικός συγκριτικός δεκάλογος πού χωρίς νά ἐξαγνίζει τόν χουντικό Σωφρονιστικό Κώδικα, ἐντούτοις, τόν βαθμολογεῖ ὡς ἀνθρωπιστικότερο τοῦ σοσιαλιστικοῦ. Χωρίς συναίσθηματικές φορτίσεις, θά μπορούσαμε νά ποῦμε πώς ὁ, ὑπό ψήφιση, Σωφρονιστικός Κώδικας ἀποτελεῖ ἕνα νομικίστικο κακέκτυπο τοῦ προκατόχου του, ἤ ἀκόμα ἕνα κιτάπι διάτρητης ἠθικῆς ἑνός συστήματος πού καταποντίζεται. Ὅμως, ἁπλᾶ αὐτοί οἱ συλλογισμοί δέν θά ἐπέδιδαν τίς πραγματικές διαστάσεις τοῦ γεγονότος.

Αὐτός ὁ συγκριτικός δεκάλογος ἄγει σέ μιά θλιβερότερη διαπίστωση: στόν σύγχρονο παρακμιακό Νεοελλαδικό χῶρο καί ἐπί πολιτειακοῦ επιπέδου ἐκτυλίσσεται μιά ἀκατάσχετη σκυταλοδρομία κρατικοῦ αὐταρχισμοῦ μέ κυρίαρχο στοιχεῖο τήν ἐξαλλαγή τῆς ἀπολίτικης χούντας στόν χουντικότερο σοσιαλισμό καπιταλιστικῶν προδιαγραφῶν, μέσω φιλελευθεριζουσῶν διελύσεων.

Δυστυχῶς, αὐτός ὁ τόπος χωρίς νά πηγαίνει μπροστά εἶναι ἀνίκανος νά γυρίσει καί πίσω!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ

Συνέντευξη από Έναν στρατηγό των WAFFEN SS

Το αντίδοτο: Κύριε Ντεγκρέλ, γνωρίσατε από πολύ κοντά τον Α. Χίτλερ. Τί ήταν και τι αντιπροσώπευε για σας ο Α. Χίτλερ;

Λεόν Ντεγκρέλ: ***Την επανάσταση στην καθαρή της μορφή!*** *Πολλοί λένε διάφορες «ιστορίες» γύρω από τον Χίτλερ, αλλά εγώ τον γνώρισα από πολύ κοντά.* ***Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ένας ηγέτης ταγμένος στην υπηρεσία όχι μόνο του λαού του αλλά και όλης της Ευρωπαϊκής Φυλής.*** *Πολέμησε όλες τις αντι-εθνικές δυνάμεις.* ***Τσάκισε ολα τα στηρίγματα του καπιταλιστικού συστήματος. Φεουδάρχες, βιομήχανοι έπεσαν κάτω από την σοσιαλιστική αντεπίθεση του N.S.D.A.P. Ο Αδόλφος Χίτλερ είτε θέλουν να το παραδεχτούν είτε όχι εφήρμοσε το πιο σοσιαλιστικό πρόγραμμα σ' όλη την Ευρώπη.*** *Σας βλέπω που γελάτε κύριε Σορώτο, διότι ξέρω την ιδεολογική σας τοποθέτηση. Αλλά ότι είπα δεν είναι για να σας ευχαριστήσω αλλά η πραγματικότητα. Ο Χίτλερ μου μιλούσε με τα χειρότερα λόγια για τον καπιταλισμό και τους μικροαστούς. Μάλιστα μου είχε πει κάποτε πως* ***«δεν πολεμάμε τον μπολσεβικισμό για να σώσουμε τα κεφάλια της αστικής τάξης αλλά για να σώσουμε το μέλλον της πατρίδας μας». Ο Χίτλερ επίσης ήτανε αντι-αποικιοκράτης.*** *Πάντα συμπαθούσε τους Άραβες, τον πολιτισμό τους και τους αγώνες τους.* ***Ο φυλετισμός του δεν είχε να κάνει με το να σκλαβώνει άλλες φυλές, όπως λένε οι άσχετοι, αλλά με το η κάθε φυλή να ζήσει σύμφωνα με τους δικούς της νόμους.*** *Μια λοιπόν νίκη του Χίτλερ θα ήταν προς το συμφέρον όχι μόνο της Λευκής φυλής αλλά κι όλου του κόσμου.* ***Ο Ε.Σ. δεν θα εκμεταλλευόταν καμμία φυλή. Ο καπιταλισμός τις έχει εκμεταλλευτεί όλες.*** *Κύριε Σορώτο όλοι μας είμαστε σκλάβοι.* ***Ζούμε σε πατρίδες που δεν μας ανήκουν. Ανήκουν στους Αμερικάνους, στους Σοβιετικούς, αλλά όχι σ' εμάς.*** *Ποιό το κέρδος από τη νίκη των Συμμάχων στο Β.Π.Π.; Κανένα. Έχουμε σήμερα τ' Αμερικανικά τραστ να μας διευθύνουν και τους Ρώσσους να καταδυναστεύουν την Αν. Ευρώπη. Ο Ε.Σ. θα έσπαγε όλες αυτές τις αλυσίδες για όλους τους λαούς. Το σύνθημά μας ήταν:* ***«ποτέ πια σκλαβωμένες πατρίδες, ποτέ πια σκλαβωμένοι λαοί».*** *Αυτός ήταν ο δικός μας αγώνας. Δυστυχώς αυτός ο αγώνας συκοφαντήθηκε όσο κανένας άλλος. Στις μάχιμες γραμμές του Ε.Σ. πολέμησαν οι νέοι από τα Βαλκάνια και την Κ. Ευρώπη, από την Σκανδιναβία και τις Βαλτικές χώρες, από την Ινδία έως τα μουσουλμανικά SS - αυτούς τους πιστούς άραβες συντρόφους, πολεμήσαμε για μια ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΗ ενάντια στην εκμετάλλευση του κεφαλαίου και την κόκκινη παρακμή.*

Το αντίδοτο: Κύριε Ντεγκρέλ από την πρώτη μας ερώτηση κατακρίνατε το κεφαλαιοκρατικό οικονομικό σύστημα. Για σας πως πρέπει να είναι διαρθρωμένη η οικονομία σ' ένα έθνος;

Λ.Ν.: *Το οικονομικό σύστημα πρέπει να είναι πάντα προς όφελος του λαού και του έθνους, να εξασφαλίζει μία σχετική εθνική αυτάρκεια* ***και να μη βασίζεται στην εκμετάλλευση της εργατικής τάξεως και του κάθε εργαζομένου.*** *Εμείς φτιάξαμε μια εθνικολαϊκή οικονομία, μια οικονομία για όλο το λαό. Γνωρίζετε πως στην Ε.Σ. Γερμανία στο κάθε δάνειο που έπαιρνε ο εργάτης για να αγοράσει σπίτι, είχε το δικαίωμα να το εξοφλήσει σε δέκα χρόνια. Για κάθε παιδί τώρα που θα έκανε του αφαιρείτο το 25% της αξίας του δανείου. Δηλαδή με 4 παιδιά εξοφλούσε το δάνειο του σπιτιού του.* ***Αυτός ήταν ο σοσιαλισμός και αυτός ήταν ο Χίτλερ.*** *Έχετε δει κανένα σημερινό καθεστώς να εφαρμόζει τέτοια πολιτική;* ***Ο Ε.Σ. όμως την εφήρμοσε πριν από 50 χρόνια.***

DEGRELLE

ο πολεμιστής...

ο συγγραφέας...

ο διανοούμενος

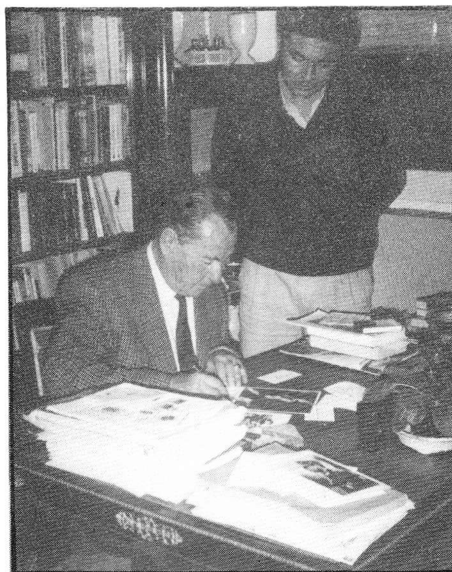

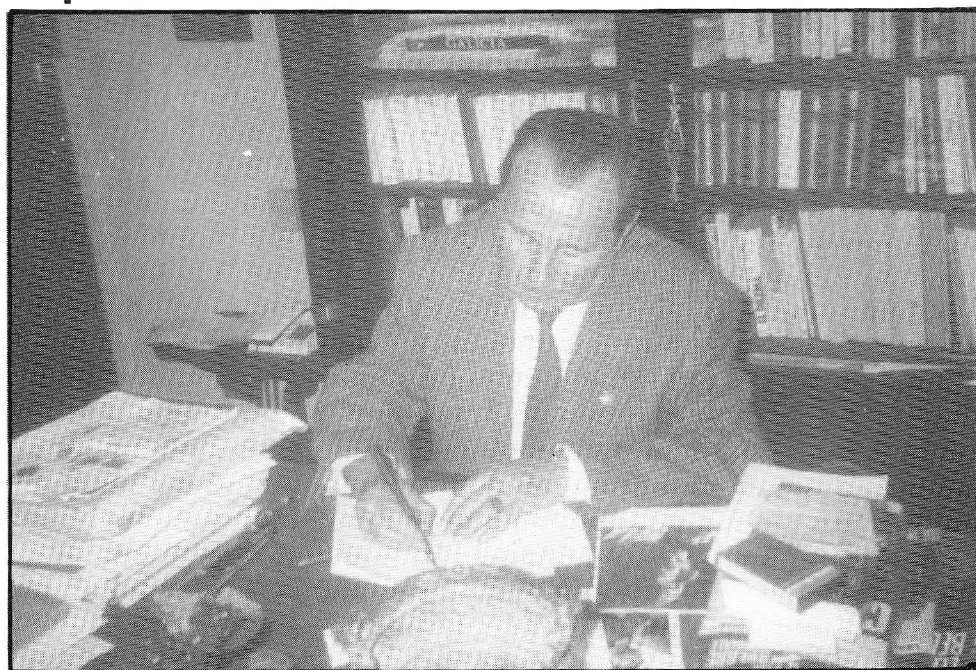
Pour mes chers amis de "To Antidoto",
avec le salut affectueux de
[signature]

20. XI. 88

Ο Degrelle με τον εκδότη του περιοδικού... ενώ μας δίνει συνέντευξη στο σπίτι του... ο στρατηγός στο γραφείο του υπογράφει αυτόγραφα στην ελληνική αντιπροσωπεία.

Το αντίδοτο: Κύριε Ντεγκρέλ είστε σοσιαλιστής;

Λ.Ν.: ***Μα φυσικά αφού ο σοσιαλισμός είναι το σπουδαιότερο σημείο της πολιτικής του Χίτλερ.*** *Είναι βλακεία να ταυτίζεται ο σοσιαλισμός με τον μαρξισμό. Για μας τους Ε.Σ. είναι αντίθετα πράγματα. Επειδή νομίζω ότι απευθύνομαι σε συνειδητοποιημένους αναγνώστες δεν χρειάζεται να αναφερθώ στις τεράστιες διαφορές σοσιαλισμού-μπολσεβικισμού.*

Το αντίδοτο: Κύριε Ντεγκρέλ πιστεύετε ότι ο μπολσεβικισμός έχει να προσφέρει τίποτα στο λαό;

Λ.Ν.: *Ούτε έχει ούτε και είχε ποτέ να προσφέρει. Από την εποχή των Λαϊκών Μετώπων, που ήταν περισσότερο αντιλαϊκά παρά λαϊκά, έως σήμερα ο μπολσεβικισμός το μόνο που έχει «δώσει» στους εργάτες είναι μιζέρια, ανέχεια, εργασιακές σχέσεις χειρότερες και από αυτές της φεουδαρχίας και τίποτα περισσότερο.* ***Ο Ε.Σ. ανέβηκε στην εξουσία έχοντας στο πλευρό την πλειοψηφία του λαού μ' όλους τους κανόνες της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.*** *Ο μπολσεβικισμός όμως παρέμεινε μια ισχνή μειοψηφία κομματικών κομισαρίων η οποία ζει παρασιτικά στις πλάτες του λαού. Ο Γκορμπατσώφ το μόνο που μπορεί να κάνει και το κάνει με μέγιστη επιτυχία, είναι να διορθώσει τη βιτρίνα του σοβιετικού καθεστώτος. Το «αρχιπέλαγος των γκούλαγκ» όπως έλεγε ο Σολζενίτσυν δεν είναι δυνατόν να ξεχασθεί. Τα εκατομμύρια των ψυχιατρείων, οι εκτοπίσεις, έχουν δείξει στον κόσμο τι σημαίνει «δικτατορία του προλεταριάτου»!*

Το αντίδοτο: Κύριε Ντεγκρέλ εκτός από ένας πολύ μεγάλος πολιτικός είστε και στρατηγός του μοναδικού Ευρωπαϊκού στρατού – των WAFFEN SS. Τι ήταν τα WAFFEN SS;

Λ.Ν.: *Οι αριστοκράτες του ηρωϊσμού, η αφρόκρεμα της Ευρωπαϊκής Νεολαίας που πολέμησε στις στέππες του Ανατολικού Μετώπου κάτω από την καθοδήγηση του μεγάλου μας Αρχηγού, θυσιαζόμενοι για τη Ζωή, για τον Πολιτισμό*

και την Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη. Μας αποκάλεσαν «μισθοφόρους» και «δολοφόνους», ταπεινά άτομα αστικής νοοτροπίας. Θεέ μου πόσο έχουν σφάλλει σ' αυτούς τους χαρακτηρισμούς. ***Αυτό που μας καθοδηγούσε ήταν η αντίδραση μας στον μπολσεβικισμό και στις μασωνόδουλες δυτικές δημοκρατίες. Αυτά τα παιδιά που πολέμησαν στα WAFFEN SS, 18-22 χρόνων από διαφορετικές χώρες και κοινωνικές τάξεις, οι περισσότεροι αγροτόπαιδα και φοιτητές, ήταν ιδεαλιστές.*** *Πολεμούσαν και πέθαιναν για την ιδεολογία και την πατρίδα μας, την Ευρώπη. Οι Γερμανοί πέθαιναν στο ίδιο χαράκωμα με τους Σουηδούς, τους Γάλλους, τους Ισπανούς και ας μην ξεχνάμε τους 60.000 SS μουσουλμάνους. Στα WAFFEN-SS δεν υπήρχαν μόνο Γερμανοί.* ***Θυμάμαι τώρα ότι την πρωτοχρονιά του 1944 όλοι οι μουσουλμάνοι SS πήραν ως δώρο από τον Χίτλερ μια χρυσή αλυσίδα που κρεμασμένο στην άκρη της είχε ένα μικρό Κοράνι, ύστατη προσφορά του Χίτλερ πρός αυτούς τους ηρωϊκούς άντρες που είχαν συνδέσει το μέλλον της πατρίδας τους με τη νίκη των Ευρωπαϊκών Επαναστατικών δυνάμεων.*** *Στα WAFFEN SS όλη αυτή την περίοδο πολέμησε ότι πιο αγνό, ότι πιο ηρωικό και ιδεαλιστικό στοιχείο υπήρχε στην Ευρωπαϊκή νεολαία. Αυτό ήταν τα WAFFEN SS.*

Το αντίδοτο: Θα μπορούσατε να μας πείτε τι γνωρίζετε για την πατρίδα μας;

Λ.Ν.: *Την Ελλάδα την έχω γνωρίσει από τα βιβλία. Είμαι λάτρης του πολιτισμού και της φιλοσοφίας σας. Όπως θα παρατηρήσατε στο γραφείο μου έχω το άγαλμα του Λεωνίδα. Το όνομά μου είναι*

επίσης ελληνικό. Ακόμα θυμάμαι κάποτε που ρώτησα τον Χίτλερ ποιά είναι η πατρίδα μας, είχα την εντύπωση πως θα μου απαντούσε, η Ευρώπη. Ξέρετε όμως τι μου απάντησε; ***Η ΕΛΛΑΔΑ, ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ.*** *Ελπίζω στο μέλλον να μου δοθεί η ευκαιρία να την επισκεφθώ.*

Εδώ τελειώνει το Α΄ μέρος της συνεντεύξεως του στρατηγού Ντεγκρέλ. Σε επόμενο τεύχος μας θα δημοσιευθεί το Β΄ μέρος το οποίο σχετίζεται με την ιστορική και ευρύτερη αναθεώρηση.

ΣΜΙΛΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

του **Αντρέϊ Ταρκόφσκι**

Η τέχνη απευθύνεται σ' όλους με την ελπίδα ότι θ' αφήσει ίχνη, θα γίνει αισθητή, θα συνταράξει και θα γίνει αποδεκτή, θα κερδίσει ανθρώπους, όχι με αδιάσειστα λογικά επιχειρήματα, παρά με την πνευματική ενέργεια με την οποία φορτίζει ο καλλιτέχνης ένα έργο. Η σύγχρονη τέχνη έχει πάρει λανθασμένη τροπή, καθώς εγκαταλείπει την αναζήτηση του νοήματός της υπάρξεως και επικυρώνει την αταξία του ατόμου.

Στην καλλιτεχνική δημιουργία όμως η προσωπικότητα δεν επιβάλλεται, παρά υπηρετεί μια άλλη, υψηλότερη και συλλογική ιδέα. Ο καλλιτέχνης είναι πάντοτε υπηρέτης και προσπαθεί μονίμως να ξεπληρώσει το χάρισμα που του δόθηκε **αλλά ο σύγχρονος άνθρωπος δεν θέλει να κάνει την παραμικρή θυσία, ακόμα κι αν μόνο με τη θυσία επιβεβαιώνεται.**

Αυτά τα βασικά πράγματα σιγά σιγά τα ξεχνούμε και χάνουμε αναπόφευκτα κάθε αίσθηση του προορισμού μας...

Στην καλλιτεχνική εικόνα το σύμβολο έχει σπουδαία σημασία. Ο Β. Ιβάνοφ λέει πάνω σ' αυτό: «Το σύμβολο είναι αληθινό μόνο όταν έχει ανεξάντλητο κι απεριόριστο νόημα, όταν προφέρει με την απόκρυφη (ιερατική και μαζί μαγική) γλώσσα των νύξεων και των υπαινιγμών κάτι που δεν μπορεί να διατυπωθεί, που δεν αντιστοιχεί σε λέξεις. Έχει πολλές πλευρές και πολλές σκέψεις και το βάθος του παραμένει αδιερεύνητο. Τα σύμβολα δεν προσδιορίζονται ούτε εξηγούνται και είμαστε ανίσχυροι απέναντι στο ακέραιο, κρυφό νόημά τους».

Ο Γκαίτε έλεγε επίσης ότι «όσο λιγότερο προσιτό στη νόηση είναι ένα έργο τέχνης τόσο πιο μεγάλο είναι».

Πολλοί υποστηρίζουν πως η τέχνη δεν έχει πατρίδα. Εγώ διαφωνώ. Όπως γράφει κι ο Α. Χέρτσεν στο έργο του «Το παρελθόν μου και οι σκέψεις μου»: «Ο ποιητής είναι πάντοτε εθνικός στα γνήσια έργα του. Ό,τι κι αν κάνει, όποιος κι αν είναι ο στόχος ή η ιδέα του, θα εκφράζει πάντοτε, θέλοντας και μη, κάποιο στοιχείο του ε-

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Αντρέϊ Αρσένιτς Ταρκόφσκι γεννήθηκε το 1932 και σπούδασε στο κρατικό ινστιτούτο κινηματογραφίας της Μόσχας. Ενώ σπούδαζε γύρισε δύο ταινίες μικρού μήκους: **Δεν έχει άδεια απόψε** (1960) και **Το βιολί και το κομπρεσέρ** (1961). Η πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους **Τα παιδικά χρόνια του Ιβάν** (1962) κατακτά το Χρυσό Λιοντάρι στο φεστιβάλ Βενετίας. Το 1966 προβάλλεται η ταινία του, **Αντρέϊ Ρουμπλιόφ,** που αποσύρεται αμέσως μετά την πρώτη προβολή της στη Μόσχα. Το 1972 γυρίζει το **Σολάρις,** από το μυθιστόρημα του Σ. Λεμ, ενώ το 1974 προβάλλεται ο **Καθρέπτης** και το 1979 ο **Στάλκερ.** Ακολουθούν η **Νοσταλγία** (1983) και η τελευταία του ταινία, η **Θυσία** (1986).

Πεθαίνει στο Παρίσι τον Δεκέμβριο του 1986.

θνικού χαρακτήρα· θα τον εκφράζει πιο βαθιά και πιο ζωντανά απ' ό,τι η ίδια η εθνική ιστορία». **Εγώ είμαι κομμάτι του λαού μου. Ακόμα και τώρα στη δύση παραμένω τέκνο του τόπου μου. Είμαι κομμάτι του, μόριό του, κι ελπίζω ότι εκφράζω ιδέες που πηγάζουν βαθιά από τις πολιτιστικές και σιτορικές μας παραδόσεις.**

Δυσκολεύομαι να καταλάβω τους καλλιτέχνες που μιλούν για απόλυτη ελευθερία. Τα πάντα τα οριοθετεί η αναγκαιότητα· αν πράγματι μπορεί κανείς να βρεθεί σε συνθήκες απόλυτης ελευθερίας θα ήταν σαν το ψάρι που το έβγαζαν στη στεριά. **Όσο περισσότερο ζω στη δύση, τόσο πιο περίεργη και παραπλανητική μου φαίνεται η ελευθερία. Ελευθερία να παίρνεις ναρκωτικά; Να σκοτώνεις; Ν' αυτοκτονείς;** Η ελευθερία απαιτεί πλούσια εσωτερικά αποθέματα, υψηλό βαθμό αυτογνωσίας και συναίσθηση της ευθύνης απέναντι στον εαυτό σου, συνεπώς απέναντι στους άλλους. **Ελευθερία σημαίνει θυσία.**

Σ' όλες μου τις ταινίες απέδιδα μεγάλη σημασία σ' ό,τι έχει σχέση με τις ρίζες μας: δεσμοί με το οικογενειακό σπίτι, την παιδική ηλικία, τον τόπο, τη Γη. Πάντοτε θεωρούσα σημαντικό να δείξω ότι εγώ προσωπικά ανήκω σε μια συγκεκριμένη παράδοση, παιδεία, κύκλο ανθρώπου, ιδέες. Για μένα έχουν μεγάλη σημασία οι παραδόσεις της ρωσικής παιδείας που κατάγονται από το έργο του Ντοστογιέφσκι.

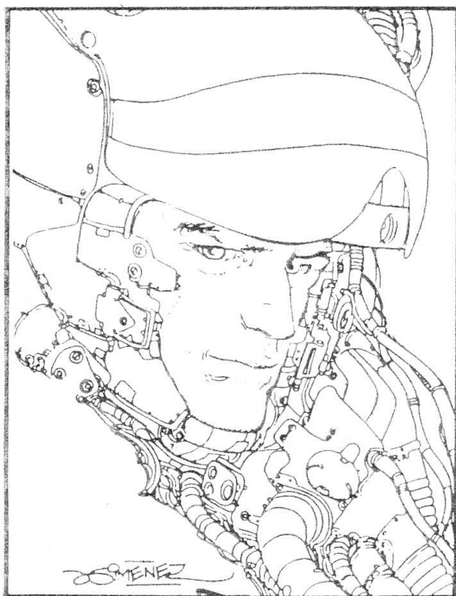
Γι' αυτό το λόγο γύρισα την ταινία «Νοσταλγία». Το θεώρησα σχεδόν πατριωτικό καθήκον. Ήθελα να είναι ένα έργο γύρω απ' τη μοιραία προσκόλληση των Ρώσων στις εθνικές τους ρίζες, στο παρελθόν τους, στην παιδεία τους, στην ιδιαίτερη πατρίδα τους, στην οικογένεια και στους φίλους τους, προσκόλληση απ' την οποία δεν ξεφεύγουν σ' όλη τους τη ζωή, ανεξάρτητα που θα τους αξίζει η μοίρα. Οι ρώσοι σπάνια μπορούν να προσαρμοστούν εύκολα, να συμβιβαστούν μ' ένα καινούργιο τρόπο ζωής.

Στήριξε
τήν αὐτοδυναμία μας

«ΠΕΡΑ» ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Ένα ερώτημα που πρέπει ν' απασχολήσει εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές, είναι εάν και κατά πόσο, ο εθνικοσοσιαλισμός αποτελεί εναλλακτική διέξοδο στις ανάγκες και στα προβλήματα των εθνών και των λαών μας. Είναι δηλ. ο Ε.Σ. μία εφικτή λύση στις παρούσες συνθήκες; Και αν είναι, γιατί η σημερινή ευρωπαϊκή πολιτική του εκπροσώπηση είναι από γελοία μέχρι τραγική; Στο πρώτο ερώτημα θα είχα ν' απαντήσω, ότι όχι μόνο ο Ε.Σ. αποτελεί μια λύση στον σημερινό κόσμο, αλλά ότι είναι η **μοναδική μας ελπίδα** εάν θέλουμε να διατηρήσουμε τις εθνικές μας πολιτιστικές παραδόσεις, τη φυλετική μας ιδιαιτερότητα, εάν θέλουμε να κτίσουμε ένα δίκαιο σοσιαλιστικό κράτος (πολιτεία) για όλο το λαό, εάν θέλουμε να ξεφύγουμε απ' την τανάλια του ιμπεριαλισμού που μας απομυζά υλικά και πνευματικά, αφαιρώντας μας όλα εκείνα τα δομικά συστατικά που μπορούν να διατηρήσουν σ' ένα έθνος την εθνική του

αξιοπρέπεια και τη δική του εθνική βούληση.

Στον σημερινό κόσμο όπου η σύγκλιση καπιταλισμού-κομμουνισμού είναι πλέον γεγονός, όπου την Ευρώπη εξακολουθεί ακόμα ν' απασχολεί η διαμόρφωση της τιμής του βουτύρου, ρυζιού, καπνών, όπου στις Βρυξέλλες επίσημα οι λευκοί αποτελούν μειοψηφία, όπου το AIDS δείχνει με τον καλύτερο τρόπο την ηθική κατάπτωση και παρακμή της αστικής κοινωνίας, όπου οι ηγέτες της αριστεράς ευαγγελίζονται καλύτερες μέρες για το κεφάλαιο σε ομιλίες τους στο ΣΕΒ (Κύρκος), τότε σίγουρα ο Ε.Σ. αποτελεί μια κοινωνική διέξοδο στα παραπάνω προβλήματα. Μα πάνω απ' όλα επιβεβαιώνεται η ρήση του Χίτλερ, ότι «αυτοί οι συνωμότες της διεθνούς οικονομίας και του παγκοσμίου καπιταλισμού έχουν μάθει να χρησιμοποιούν τις τύχες των λαών και των ανθρώπων ως δεσμίδες μετοχών και χαρτονομισμάτων». Ο καπιταλισμός, το σύστημα, έχει ισοπεδώσει όλους τους φυσικούς θε-

σμούς και οντότητες που μπορούσαν να σταματήσουν την επέλασή του. Η λέξη έθνος τείνει να εξαφανισθεί απ' τη δημιουργία κοινωνίας μειγάδων. Το κράτος χάνει ακόμα και την σχετική εθνική υπόσταση που είχε, έστω και στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος, απ' την δημιουργία του υπερ-κράτους της ΕΟΚ.

Το μοναδικό εμπόδιο αποτελούν σήμερα οι αντιρρήσεις της Θάτσερ, η οποία κάνει (λένε) μ' αυτές της τις ενέργειες, αντι-ευρωπαϊκή πολιτική! Επόμενο βήμα το πέρασμα των αρμοδιοτήτων απ' το συμβούλιο υπουργών της κοινότητας στο Στρασβούργο. Το παιχνίδι έχει αρχίσει ήδη να γίνεται αρκετά χοντρό για τις δικές μας δυνατότητες. Όλα αυτά αποτελούν μόνο ένα μίνιμουν των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι δυτικές κοινωνίες, πράγμα τ' οποίο σημαίνει ότι **ο εθνικοσοσιαλισμός είναι επίκαιρος και απαραίτητος όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία.** Και φτάνουμε στο δεύτερο κρίσιμο ερώτημα. Γιατί ο Ε.Σ. δεν έχει σήμερα σοβαρή κι υπεύθυνη πολιτική εκπροσώπηση, τι φταίει; Η απάντηση είναι απλή: **φταίμε εμείς οι ίδιοι.** Κανείς άλλος, ούτε καν το σύστημα. Γιατί φταίμε; Διότι δεν μπορέσαμε ποτέ να συνδεθούμε οργανικά με τις επιθυμίες και τα αιτήματα του λαού. Διότι μείναμε έως σήμερα προσκολλημένοι στις αναμνήσεις του χτες. Διότι ανεχθήκαμε δίπλα μας άτομα που δεν ανήκαν στον Ε.Σ. αλλά ήντουσαν είτε ακροδεξιοί αντιδραστικοί είτε χυδαίοι φετιχιστές που την έβρισκαν με λάβαρα και φωτογραφίες, με αυτοκόλλητα και εμβατήρια. **Διότι πάντα ο μέσος εθνικοσοσιαλιστής διαπνεόταν από ένα μικροαστικό αντικομμουνισμό, ανίκανος να συλλάβει τις κοινωνικές εξελίξεις, κι ανακατατάξεις, υπέρμαχος της «τάξεως» κι όχι της ανατροπής, και έμενε βαθειά μέσα του ένα ανώριμο παιδί που εξακολουθούσε να παίζει με τα παιχνιδάκια του (σβάστικες, φωτογραφίες), τ' οποίο δεν μπορούσες ούτε να το επικρίνεις, απλά τον λυπόσουν.**

Φυσικά αυτό δεν τολμούσε να το παραδεχθεί. Είχε καί κάποιο φιλότιμο. Δεν μπορούσε να διακρίνει την αέναη ζωντάνια του Ε.Σ., να τον κάνει εργαλείο δράσεως κι αντιπαραθέσεως με το σύστημα. Ο φετιχισμός υπερίσχυε της πολιτικής ουσίας. Έτσι έκανε την πιο δυναμική ιδεολογία του κόσμου ένα πολιτικό λείψανο, ένα έκτρωμα τ' οποίο δεν μπορούσες ούτε να το κοιτάξεις. Η προπαγάνδα, η κατάπτυτη διαστρέβλωση του Ε.Σ. από το σύστημα, δεν έκανε τόσο κακό στην ιδεολογία μας και σε μας τους ίδιους, όσο αυτοί οι «εθνικοσοσιαλιστές». Συναγωνιστές, ο Ε.Σ. που είναι ακόμη δεμένος με τις καταστάσεις του χθές, πρέπει να εγκαταλειφθεί. Ρίχτε μια ματιά γύρω σας για να δείτε που μας οδηγεί ο καπιταλισμός. Ο Ε.Σ. του 1930 το 1930 στην χώρα που «γεννήθηκε» κι ανδρώθηκε ήταν σωστός και λαϊκός. Ο Ε.Σ. όμως του 1930 το 1990 είναι γελοίος, αντιδραστικός και επικίνδυνος. Δεν μπορούμε ακόμη και σήμερα να «απολογούμαστε» για καταστάσεις του 1930-45. Δεν είναι δυνατό να ζούμε στο περιθώριο και να αυτο-ικανοποιούμεθα με αναμνήσεις που ούτε καν τις έχουμε ζήσει! Όταν συναντήσαμε τον Λεόν Ντεγκρέλ, πίστευα ότι θα έβλεπα έναν άνθρωπο που θα ζούσε με τις ηρωϊκές του αναμνήσεις απομονωμένος απ' την πολιτική του σήμερα. Τελικά μόνο αυτό δεν είναι ο Λεόν Ντεγκρέλ. Άνθρωπος με μεγάλη αίσθηση του χιούμορ, ρήτορας σε θέματα που έχουν σχέση με τις τελευταίες εξελίξεις στην ΕΟΚ και στα παγκόσμια προβλήματα. Και σε αντιδια-

στολή βλέπεις Ε.Σ. 18-25 ετών να σου μιλούν για τα WAFFEN-SS χωρίς να έχουν καμμία ενασχόληση με τα σημερινά προβλήματα. Όταν σε κάποια στιγμή ρώτησα τον στρατηγό πως κρίνει τους Ε.Σ. που ζουν με ιστορίες για αρίους και τα τοιαύτα, **ο Ντεγκρέλ μου απάντησε: «πως αυτός είναι πράγματι ένας ανασταλτικός παράγοντας για το Ε.Σ. κίνημα».** Ο δικός μας πολιτικός λόγος πρέπει να είναι «πέρα» από τον Ε.Σ. Το «πέρα» δεν έχει την έννοια της αναίρεσης, υποβάθμισης ή φιλελευθεροποίησης του Ε.Σ., αλλά του εκσυγχρονισμού, της σύνδεσης της ιδεολογίας μας με το μαζικό λαϊκό κίνημα.

Ο LEON DEGRELLE πρίν τον Β.Π.Π.

Πρέπει να χτυπήσουμε το σύστημα με τα ίδια του τα όπλα! Πρέπει να υπάρξουμε ως μία αυτόνομη πολιτική δύναμη μέσα στην κοινωνία που θα λειτουργεί μέσα στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς αλλά και παράλληλα απ' αυτούς. Πρέπει να καταγγείλουμε το σύστημα σε θέματα οικολογίας, οικονομικής ανασφάλειας του εργαζόμενου και οικονομικού ξεπουλήματος του έθνους στο κεφάλαιο και σε ξένους πανίσχυρους οικονομικούς οργανισμούς (Δ.Ν.Τ., Διεθνής Τράπεζα),εργατικής κατοικίας, σε τομείς όπως η παιδεία και η υγεία όπου τίποτα στην κυριολεξία δε λειτουργεί. Αν είναι δυνατό στη σημερινή Ελλάδα, όχι τη μεταπολιτευτική πλέον αλλά την μετα-Κοσκωτική!, οι Ε.Σ. να μην έχουνε θέματα ν' ασχοληθούνε! Δεν μπορεί να βγαίνεις στο λαό και να μιλάς (ως πολιτική ομάδα) για κατάργηση της δημοκρατίας (που βρισκόμαστε, στα 1930;). Αντίθετα εκεί που μπορείς να χτυπήσεις το σύστημα, είναι στο ότι ενώ λέει ότι είναι «δημοκρατικό» δεν συμβάλλει στη συμμετοχή του πολίτη στην εθνική και κοινωνική ζωή, αλλά τον βάζει στο περιθώριο αφήνοντας ελεύθερο το δρόμο στους κομματικούς αρριβίστες.

Η Ελλάδα σήμερα μπαίνει σε μία κρίση άνευ προηγουμένου. Όλοι οι δημόσιοι άνδρες από υπουργούς έως δημοσιογράφους θεωρούνται πουλημένοι στα μάτια του απλού πολίτη. Κι αυτό είναι πολύ καλό διότι καταρρέει ένας απ' τους μύθους του συστήματος. Εμείς δεν κατηγορούμε την «εθνική» δεξιά επειδή αγωνίζεται μέσα απ' τις δομές του συστήματος, αλλά γιατί γίνεται στα πιο σοβαρά πολιτικά θέματα της Ευρώπης, ουρά του.

Μόνο η εθνικιστική αριστερά σήμερα μπορεί ν' αποτελέσει μια πραγματική εθνική ρεαλιστική αλλά συνάμα και ριζοσπαστική λύση σ' όλα τα προβλήματα αιχμής. **Το «πέρα» από τον Ε.Σ. είναι η εθνικιστική αριστερά.** Στην πατρίδα μας αυτό το τεράστιο βάρος, από ιδεολογικής και πολιτικής απόψεως, ανέλαβε να το σηκώσει το Αντίδοτο. Και ειλικρινά είμαι πολύ περήφανος που σ' αυτή την τεράστια εκδοτική και πολιτική προσπάθεια συνέβαλα και εγώ μαζί με δεκάδες άλλους εθνικιστές. Αν τώρα με ρωτήσετε εάν ο εθνικοσοσιαλισμός μέσα από την εθνικιστική αριστερά θα μπορέσει να συνδεθεί με το λαό και την ιστορική εξέλιξη, εγώ θα σας απαντήσω: ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα ή πιο σωστά: **ιδού το Αντίδοτο, ιδού και ο αγώνας του...**

Χρήστος Χαρίτος

ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ ΤΟΥ ΦΥΛΕΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

γράφει ο Πενθεύς

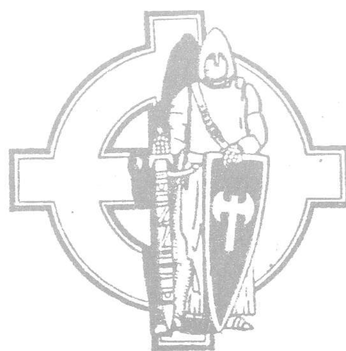
I
ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ

Τα μέχρι τώρα πορίσματα των αρχαιολογικών ανασκαφών ενισχύουν την άποψη ότι η Δωρική Σπάρτη που ιδρύθηκε μετά την εγκατάσταση των Δωριέων στην κοιλάδα που απλώνεται ανάμεσα στους ορεινούς όγκους του Πάρνωνα και του Ταΰγετου, δεν έχει καμμιά σχέση τοπικά ή χρονικά με την Ομηρική (αχαϊκή) Σπάρτη του βασιλιά Μενελάου.

Η κάθοδος των Δωριέων στην Πελοπόννησο πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με τον Ηρόδοτο 80 χρόνια μετά την Άλωση της Τροίας δηλ. στα 1104 π.Χ. Υπήρξε η τελευταία φάση μιας γενικότερης μετακίνησης των λαών που από τον 13ο αιώνα είχε αναστατώσει στην κυριολεξία τον Ελληνικό χώρο. Οι οικιστές της Δωρικής Σπάρτης ήσαν οι δίδυμοι Ευρυσθένης και Προκλής παιδιά του Αριστόδημου και εγγόνια του Ύλλου (Παυθσ. ΙΙΙ 2). Η δωρική ομάδα που τους ακολουθούσε ήταν ολιγάριθμη και κατά τον Ισοκράτη δεν διέθετε περισσότερους από 2.000 μάχιμους άνδρες (Παναθ. 55).

Από την πρώτη στιγμή οι δωριείς κατακτητές επιβάλλουν την δική τους τάξη πραγμάτων. Από τους προδωρικούς πληθυσμούς της περιοχής ένα μέρος εδουλώθη (είλωτες) και ένα μέρος κατέφυγε στα ορεινά συγκροτήματα του Πάρνωνα και του Ταΰγετου (περίοικοι).

Όπως συμβαίνει σε κάθε φυλετικό κράτος ο σπαρτιατικός πληθυσμός ζει, λειτουργεί και συμπεριφέρεται σαν παντοδύναμος πολεμικός μηχανισμός. Η ψύχωση της ιδέας ενός παραμονεύοντος κινδύνου, ο φόβος ενός ξένου και ανώτερου πολιτισμού που ήδη προϋπήρχε στη περιοχή και ο οποίος απειλούσε να αλλοιώσει τις συνήθειες και τις παραδόσεις

των ανθρώπων που έρχονται από το βορρά, η αριθμητική υπεροχή των προσωρινα καθυποταγμένων πληθυσμών, συσπειρώνουν τυφλά τους πολίτες-πολεμιστές γύρω από το νεοσχηματισμένο Κράτος τους.

Για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού χώρου η ιδέα του κράτους ταυτίζεται απόλυτα και κατηγορηματικά με την ίδια την ύπαρξη και την επιβίωση του πολίτη.

Ακρογωνιαίος λίθος της σχέσης ανάμεσα στο κράτος και στους πολίτες του μέσα σ' αυτό το πρωτόγνωρο για τον ελληνικό χώρο κοινωνικοπολιτικό σύστημα είναι το καθεστώς τις ισονομίας που μεταφράζεται σε μια πάγια και ομοιόμορφη συμπεριφορά των νόμων απέναντι στο σύνολο των πολιτών.

Η Σπαρτιατική πολιτεία, ξεκινώντας από αυτή ακριβώς την σχέση της ισονομίας προσανατολίζεται σταθερά προς ένα ανώτερο καθεστώς, το καθεστώς της ευταξίας. Για τον σπαρτιάτη πολίτη ισονομία και ευταξία είναι δύο έννοιες που τείνουν να ταυτιστούν.

Παραστατικά ο Μ. Κρουαζέ δίδει την ιδιόρυθμη αυτή σχέση ανάμεσα στο Κράτος και στους πολίτες του.

«...Έτσι αυτή η (χορική) ποίηση μας παρουσιάζει ακόμα ολοζώντανα το μοναδικό χαρακτήρα αυτής της κοινότητας, μέσα στην οποία εκείνοι που αυτοαποκαλούνταν ελεύθεροι άνθρωποι και πολίτες δεν διέθεταν ελεύθερα ούτε τα αγαθά τους, ούτε τις οικογένειές τους, ούτε τον ίδιο τους τον εαυτό, όπου η ζωή ήταν ένας αδιάκοπος ασκητισμός, εκούσια αυτοεγκατάλειψη του ατόμου σ' ένα νόμο που τον εκπροσωπούσαν μερικοί λειτουργοί, όπου τέλος το Κράτος ήταν ο μοναδικός αφέντης, ο πιο σκληρός αφέντης, κι όπου παρ' όλα αυτά, καμιά δεν ακουγόταν διαμαρτυρία και ο καταναγκασμός ήταν εκεί τόσο αγαπητός όσο αλλού αγαπητή ήταν η ελευθερία».

Πραγματικά από το 8ο αιώνα το Σπαρτιατικό Κράτος ενσαρκώνει τον ρόλο του απόλυτου αφέντη. Και σ' αυτό τον σκληρό αλλά δίκαιο αφέντη ο πολίτης υποτάσσεται δίχως όρους. Ο ατομικισμός που θυσιάζεται στο βωμό των συμφερόντων της κοινότητας είναι μια ελεύθερη επιλογή και μια σαφέστατη πολιτική πράξη.

Το Σπαρτιατικό Κράτος αντλεί όλη του τη δύναμη από την πιστή εφαρμογή των νόμων του και οι νόμοι αυτοί φέρουν την σφραγίδα ενός μεγάλου Νομοθέτη: του Λυκούργου.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι ο μεγάλος σοφός πριν από τη σύνταξη των νόμων του είχε φροντίσει να ζητήσει τη συμβουλή των Θεών. Η ίδια η Πυθεία στη θέα του σοφού και της ζητά χρησμό δεν κρύβει την έκπληξή της.

«Ήκεις ὦ Λυκοῦργε, ἐμόν ποτί πίονα νηόν Ζηνί φίλος καί πᾶσιν Ὀλυμπία δώματ' ἔχουσιν — Δίζω ἤ σέ Θεόν μαντεύσομαι ἤ ἄνθρωπον — Ἀλλ' ἔτι καί μᾶλλον Θεόν ἔλπομαι ὦ Λυκοῦργε».

Αυτή η τόσο κολακευτική προσφώνηση της Πυθίας μας δίνει το μέγεθος της σοφίας του Νομοθέτη και είναι αρκετοί για ν' αντιληφθούμε ότι οι νόμοι αυτοί διέθεταν πέρα από την εμπειρία και την βαθειά πολιτική σύνεση ενός ανθρώπου που είχε δει «πολλών ανθρώπων αστεα» και αυτην ακόμη την ευλογία των Θεών.

Πρωταρχικός σκοπός της σπαρτιατικής νομοθεσίας είναι η προστασία του Δωρικού Κράτους. Η ιδέα της κοινότητας ανυψώνεται, εξευγενίζεται καθαγιάζεται, ο ατομικισμός συντρίβεται από τις υπερεξουσίες ενός Κράτους, μιας αρχής, που δεν διστάζει να ρυθμίζει τα πάντα, ακόμη και αυτή την ιδιωτική ζωή των πολιτών.

Το κράτος είναι και παραμένει ο άγρυπνος φύλακας της φυλετικής καθαρότητας, το ένστικτο της φυλετικής υπεροχής εξακολουθεί να καταδικάζει τις επιμειξίες με τους υποτελείς ή τους γείτονες, οι ξένοι και οι συνήθειές τους ήταν ανεπιθύμητοι μέσα σ' αυτό.

Η τυφλή υποταγή του πολίτη απέναντι στους νόμους φαίνεται ξεκάθαρα από την προειδοποίηση που ο εξόριστος βασιλιάς της Σπάρτης Δημάρατος θα απευθύνει στον βασιλιά των Περσών, Ξέρξη:

«ἐλεύθεροι γάρ ἐόντες οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης νόμος, τόν ὑποδειμαίνουσι πολλῷ ἔτι μᾶλλον, ἤ οἱ σοί σε. Ποιοῦσι γῶν τά ἄν ἐκεῖνος ἀνώγη· ἀνώγει δέ τὠυτό αιεί, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδέν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλά μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατέειν ἤ ἀπόλλυσθαι».

Σύμφωνα με τον εθνικό μας ιστορικό κ. Παπαρρηγόπουλο το σπαρτιατικό πολίτευμα «είναι το αρχαιότερο προϊόν της τάσης που παρουσιάζει το ελληνικό πνεύμα να ρυθμίζει με ορισμένους θεσμούς τις φυσικές του καταστάσεις και σχέσεις των ηρωϊκών χρόνων. Αναμφισβήτητα η αγωγή των νέων κατέχει τα σκήπτρα αυτής της προσπάθειας.

Για κάθε φυλετικό κράτος η νεολαία, αυτό το γεμάτο σφρίγος, ζωντάνια και ιδεαλισμό τμήμα του εθνικού κορμού, η αναντικατάστατη γέφυρα που συνδέει το παρελθόν με το μέλλον, αντιπροσωπεύει ένα υπέρτατο αγαθό. Η νεολαία ενσαρκώνει την ίδια την ευημερία και την ελπίδα του έθνους. Για τον λόγο αυτό η φροντίδα του φυλετικού κράτους είναι άμεση, αποτελεσματική, απόλυτη. Σε αντίθεση με τις σημερινές Δήμο — πλουτοκρατικές κοινωνίες μας που προσπαθούν να κρύψουν πίσω από αγαθοεργά έργα «βιτρίνας» αν όχι την αδιαφορία τους, τουλάχιστον την ανικανότητά τους να διαπαιδαγωγήσουν και να καθοδηγήσουν σωστά την νεολαία τους, το φυλετικό κράτος σε κάθε εποχή αγκάλιασε και ασχολήθηκε με πρωτόγνωρη ευαισθησία με το ζωτικό αυτό θέμα που λέγεται Νεολαία, δηλαδή ελπίδα, δηλαδή μέλλον.

Η αρχαία Σπάρτη δεν μπορεί φυσικά να αποτελέσει εξαίρεση. Πρώτη της φροντίδα ήταν να δημιουργήσει άξιους γονείς. Στο σημείο αυτό ήταν ανυποχώρητη. Ανυποχώρητη προς κάθε κατεύθυνση. Ο παρεμβατισμός της στην τέλεση ή στη διάλυση ενός γάμου, οι ρήτρες της αγαμίου, οψιγαμίου και κακογαμίου γραφής είναι θέματα τόσο γνωστά που δεν χρειάζεται ν' αναφερθούν ούτε περιληπτικά.

Για την Σπάρτη το κλασσικό υπόδειγμα της σημερινής χριστιανικής αγαπημένης οικογένειας που στηρίζεται στην αγάπη και την αμοιβαία συναίνεση που χρησιμοποιεί την έκτρωση σαν απλή διορθωτική παράμετρο ενός ανθρώπινου λάθους απορρίπτοντας ταυτόχρονα το... έγκλημα της ευγονικής, είναι μια γελοία υποκρισία.

Πολλά χρόνια πριν από την «διά πυρός και σιδήρου» επιβολή του στυγνού δόγματος της «Ιωβίου υπομονής» προς χάριν μεταφυσικών, επουράνιων απολαβών, πολλούς αιώνες πριν εμφανιστούν οι πρωτοπόροι θεωρητικοί των μηχανισμών της κληρονομικότητας, οι Σπαρτιάτες είχαν στήσει στούς Αποθέτες τον πρώτο Ναό της Ευγονικής.

Το άτομο μέσα στη Σπάρτη, η ιδιόρρυθμη σχέση του με την φυλετική κοινότητα, ο ρόλος του και ο προορισμός του, συμβολίζουν μια μεγαλειώδη πρόκληση της γης προς τα αστέρια και καθαγιάζουν όλα όσα ο F. Clauss θα κωδικοποιήσει με τον όρο «φυλετισμός της ψυχής».

Με τη γέννηση του Σπαρτιάτη του οποίου **«οὐκ ἦν κύριος ο γεννήσας»** η πολιτεία με την φροντίδα των πρεσβυτέρων της φυλής εξέταζε το νεογέννητο για να διαπιστώσει κατά πόσο ήταν εύρωστο και καλοσχηματισμένο. Αν οι πρεσβύτεροι αυτοί το εύρισκαν υγιή τότε οι φυσικοί του γονείς αναλάμβαναν την υποχρέωση να το αναθρέψουν μέχρι τα επτά του χρόνια. Έναντι των εξόδων διατροφής του η πολιτεία παραχωρούσε στους γονείς έναν από τους αδιάθετους κλήρους.

Στην περίπτωση τώρα που το νεογέννητο κρινόταν άρρωστο ή καχεκτικό με μια φανερή σωματική αναπηρία, καταδικαζόταν σε θάνατο. Οι ίδιοι οι γονείς το μετέφεραν στους Αποθέτες, μια περιοχή του Ταϋγέτου και εκεί τα εγκατέλειπαν.

Η Πολιτεία δικαιολογούσε τη σκληρή αυτή απόφαση με το παραπάνω σκεπτικό: **«ὡς οὔτ αὐτῷ ζῆν ἄμεινον οὔτε τῇ πόλει τό μή καλῶς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πρός εὐεξίαν και ρώμην πεφυκός».**

Σ' αυτή την προσπάθεια της Πολιτείας ν' απαλλαγεῖ ἀπό τήν παρουσία τῶν ἄρρωστων καί ἀνάπηρων παιδιῶν, ἡ μάνα σπαρτιάτισσα συμμετέχει συνειδητά. Θά ἦταν λάθος ἄν φανταζόμασταν δακρύβρεχτες σκηνές σύγχρονου οἰκογενειακοῦ δράματος. Στήν πραγματικότητα πρόκειται γιά μιά σαφέστατη πολιτική πράξη.

Τρανή ἀπόδειξη εἶναι το γεγονός ὅτι ἀκόμα καί ὕστερα ἀπό τήν ἔγκριση τῶν πρεσβυτέρων, ἡ σπαρτιάτισσα μητέρα δέν ἀναπαυόταν στήν ευνοϊκή κρίση τῆς πολιτείας αλλά επέβαλε στο νεογέννητο καινούργιες δοκιμασίες για να βεβαιωθεί ότι το παιδί της ήταν απόλυτα υγιή μια από τις δοκιμασίες ήταν και του λουτρό του βρέφους με κρασί αντί για νερό, γιατί επικρατούσε η αντίληψη ότι το κρασί υποβοηθούσε στην εκδήλωση ενδεχόμενων ψυχικών ασθενειών.

«Λέγεται γάρ ἐξίστασθαι τά ἐπιληπτικά και νοσώδη πρός τόν ἄκρατον ἀποσφακελίζοντα, τά δ' ὑγιεινά μᾶλλον στομοῦσθαι καί κρατύνεσθαι τήν ἕξιν»

Η υποδοχή του νεογέννητου στους κόλπους της κοινότητας δεν εσήμαινε ασφαλώς και την αναγνώριση του σαν ισότιμο μέλος. Στην αρχαία Σπάρτη η νομική αλχημεία του Jus Sanguinis είναι ανεπίτρεπτη.

Μέσα στο φυλετικό κράτος κανείς δεν αποκτά τον τίτλο του πολίτη αν πρώτα δεν αποδείξει ότι είναι άξιος για την υπέρτατη αυτή τιμή. Ο τίτλος του πολίτη είναι υποχρέωση και όχι δικαίωμα. Πολίτης σημαίνει γενναίος και ατρόμητος πολεμιστής που βάζει πάνω απ' όλους και όλα την ασφάλεια και την ευημερία της φυλετικής κοινότητας, που τιμά τους Θεούς που σέβεται τους νόμους, που ταυτίζεται με τα ηρωϊκά πρότυπα της Πολιτείας. Σπαρτιάτης και πολίτης είναι δύο έννοιες ταυτόσημες.

«Θεόπομπος δέ, ξένου τινός εὔνοιαν ἐνδεικνυομένου, καί φάσκοντος ὡς παρά τοῖς αὐτοῦ πολίταις φιλολάκων καλεῖται «Καλόν ἦν τοι ὦ ξένε» εἶπεν «Φιλοπολίταν καλεῖσθαι».

Συνεχίζεται

ΕΝΙΑΙΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Σε προηγούμενο άρθρο μας μιλήσαμε πως εμείς βλέπουμε δηλ. ο ριζοσπαστικός εθνικισμός, την ενοποίηση της κοινής αγοράς και το 1992. Με την ανάληψη της ΕΟΚικής προεδρίας απ' την Ελλάδα, ακούσαμε απ' την Ελληνική κυβέρνηση ότι στα πλαίσια της προεδρίας μας, αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία για τη δημιουργία ενός «Ενιαίου Κοινωνικού Χώρου» (Ε.Κ.Χ.) στην Ευρώπη. Για τον Ε.Κ.Χ. θεωρήσαμε καλό μέσα απ' το περιοδικό να πούμε δύο λόγια. Ο Ε.Κ.Χ. είναι ένα πακέτο πολιτικών μέτρων και μεταρρυθμίσεων, τ' οποίο περιλαμβάνει και πολλές διαρθρωτικές αλλαγές, πάνω στη σημερινή κοινωνική κι οικονομική κατάσταση της Δ. Ευρώπης. Σ' αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε προσεκτικά, ποιά απ' τα μέτρα που υπάρχουν στον Ε.Κ.Χ. είναι καθαρά υπέρ των εργαζομένων και ποιά αποσκοπούν στην παραγωγική βελτίωση της καπιταλιστικής μηχανής. Στις βραχυπρόθεσμες προτεραιότητες του Ε.Κ.Χ. υπάρχουν κάποια σημεία που χρειάζονται περαιτέρω διευκρίνηση. Κατ' αρχήν συμφωνούμε απόλυτα με τις έξι οδηγίες για την υγιεινή και ασφάλεια της εργασίας. Είναι ένα μέτρο που θα προστατέψει περισσότερο τους εργαζομένους των εργοστασίων, θα βοηθήσει να δοθεί τέρμα στο λεγόμενο «μεροκάματο του τρόμου». Είμαστε σύμφωνοι επίσης με την ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών στους εργασιακούς χώρους. Υπάρχουν ό-

Ο κ. Ντελόρ με τον Έλληνα Πρωθυπουργό.

Η σημαία με τα αστεράκια είναι η δική μας σημαία;

μως αρκετά σημεία που θέλουν αρκετές επεξηγήσεις, διότι κρύβουν ένα διαφορετικό νόημα. Η οδηγία για την καθιέρωση ενός «ενιαίου τύπου-συμβάσεως εργασίας» είναι πολύ αόριστη. Τι θα περιλαμβάνει αυτή η ενιαία σύμβαση εργασίας; θα είναι υπέρ ή κατά των εργαζομένων; Ή μήπως είναι σαν την πρόθεση του υπουργού εργασίας κ. Γεννηματά, που ήθελε να καταργήσει τα συλλογικά συμβόλαια εργασίας και να εφαρμόσει συμβόλαια κατά επιχείρηση, ώστε να μειώσει τη δύναμη των συνδικάτων και των εργαζομένων και να μεγαλώσει την ελαστικότητα εργασίας και τα κέρδη των επιχειρήσεων; Επίσης η οδηγία για τη «συνεχή επαγγελματική κατάρτιση των ενηλίκων στις επιχειρήσεις» είναι ένα μέτρο καθαρά υπέρ των μεγάλων επιχειρήσεων. Στο περιοδικό έχουμε μιλήσει πολλές φορές για τη σημασία της συνεχούς εκπαιδευτικής ειδικεύσεως, στην προσπάθεια της επιχειρησιακής προσαρμοστικότητας, στις συνεχώς ανανεούμενες καπιταλιστικές συνθήκες, καθώς και για το φοιτητικό «εργοστάσιο». Ας έρθουμε τώρα στο μακροχρόνιο σχεδιασμό του Ε.Κ.Χ. Στα σημεία στα οποία συμφωνούμε είναι «στην άρση των ανισοτήτων και στην ασφάλιση των ελάχιστων δικαιωμάτων των εργαζομένων και των καταναλωτών στη ζωή, δουλειά, αμοιβή, συνδικαλιστικές ελευθερίες, κοινωνικές παροχές και ασφάλιση, περιβάλλον». Επίσης στην «εναρμόνιση της ανάπτυξης στο φυσικό, πολιτιστικό περιβάλλον και του περιβάλλοντος στον άνθρωπο». Το σημείο το οποίο μένει μετέωρο, είναι αυτό που λέει ότι «η αμοιβή πρέπει να είναι σύμφωνη με την προσφορά στην παραγωγική διαδικασία». Πως θα καθορισθεί αυτή η αμοιβή; Κατά εφ' άπαξ ποσό, τοις εκατό, μισά-μισά; Η έκθεση αποφεύγει, για ευνόητους λόγους, να πάρει καθαρή θέση. Στην ενότητα «οι αξίες της ανάπτυξης και η αποτελεσματικότητα» παρουσιάζεται όλο το «μεγαλείο» της φιλελεύθερης σκέψεως και του «ηθικοουμανισμού». Γράφεται ότι «οι σχέσεις που ρυθμίζουν το εμπόριο και την παραγωγή είναι ανθρώπινες»! Από πότε; Έχετε δει ποτέ σας κανένα «ανθρωπιστή» έμπορα, τραπεζίτη ή πρόεδρο πολυεθνικής; Επίσης ότι «η εργασία εμπνέεται από πανανθρώπινες αξίες», δεν ισχύει βέβαια στον καπιταλισμό και στον υπαρκτό «σοσιαλισμό». Η εργασία στον καπιταλισμό άλλωστε στα πλαίσια αυτού του συστήματος «λειτουργεί» ή έκθεση, είχε πάντοτε μια καθαρά εμπορευματική εκμεταλλευτική μορφή. Αυτό δεν νομίζω να το αμφισβητεί κανένας. Η έκθεση συνεχίζει με το κεφάλαιο «ο διάλογος, η συμμετοχή και η παιδεία», η οποία αρχίζει με τα εξής λόγια από τον εισηγητή: «Μου έγινε χθες μια επισήμανση, από πλευράς των **εργοδοτών** πολύ σημαντική. Μου είπαν ότι δεν μπορούμε στα νέα προβλήματα να επιμένουμε στην αναζήτηση κι εφαρμογή παλαιών λύσεων». Βλέπουμε λοιπόν ότι ο περίφημος «εκδημοκρατισμός» κι εκσυγχρονισμός, για τον οποίο αναφέρεται παρακάτω η έκθεση, δεν γίνεται από τους ιθύνοντες του Ε.Κ.Χ. προς ώφελος των εργαζομένων, για τους οποίους «τόσο» κόπτονται, αλλά επειδή τους το ζητούν οι εργοδότες, των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετεί τόσο η ΕΟΚ,

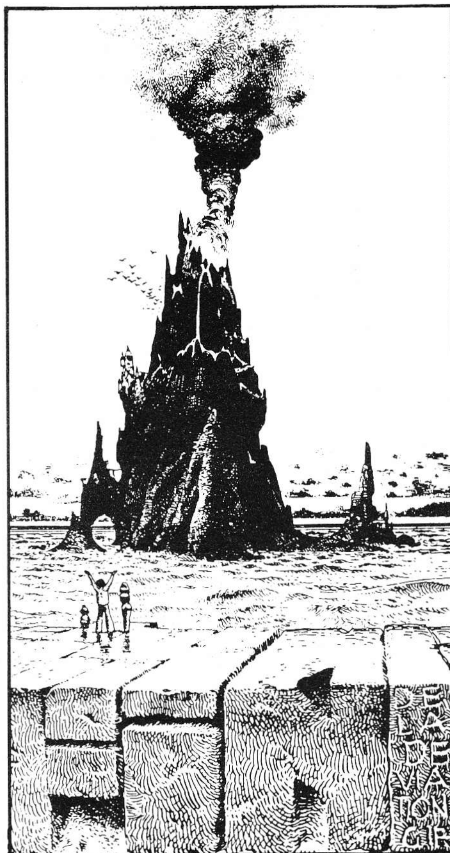

Τα έξι πρώτα μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Βέλγιο, η Γαλλία, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο και οι Κάτω χώρες, υπογράφουν τη Συνθήκη της Ρώμης, στις 25 Μαρτίου 1957.

όσο και το 1992 κι ο Ε.Κ.Χ. Συνεχίζει λέγοντας: «Οι αντιθέσεις υπάρχουν στην κοινωνία μας, **δεν καταργούνται.** Στο παλιό δίλημμα ταξικός διαχωρισμός ή ενσωμάτωση, η απάντηση πρέπει να είναι: οι συγκρούσεις πρέπει να γίνονται αντιθέσεις και οι αντιθέσεις πρέπει να γίνονται συνθέσεις». Ας προσέξουμε αυτή τη παράγραφο και ας δούμε την ουσία της, τουλάχιστον γι' αυτούς που ξέρουν να διακρίνουν τι κρύβεται μέσα από μια καπιταλιστική φρασεολογία. Στην αρχή μας γνωστοποιεί ντε φάκτο ότι οι αντιθέσεις δεν καταργούνται. Έτσι μπαίνουμε κατ' ευθείαν στην ροή των πραγμάτων. Λέει όμως ύστερα, ότι οι συγκρούσεις πρέπει να γίνονται αντιθέσεις κι ύστερα συνθέσεις, θυμίζοντας λίγο Μαρξ, αλλά μάλλον δεν θα γνωρίζει την έκθεση του ΟΟΣΑ για τις πόσες θέσεις εργασίας θα χαθούν στα εργοστάσια απ' την εισαγωγή της ρομποτικής. Στην Αμερική θα χαθούν έως το 2.000, 20 εκατομ. θέσεις εργασίας. Είκοσι εκατομ. εργάτες θα πεταχθούν στους δρόμους για να δουλεύουν τα άνεργα ρομπότ (black humor)! Εκεί να πάτε να μιλήσετε για την πανανθρώπινη αξία της εργασίας. Αλλά και κάτι άλλο. Δεν θα γίνουν οι συγκρούσεις αντιθέσεις, αλλά οι αντιθέσεις συγκρούσεις, κι αυτές οι μεγάλες ταξικές συγκρούσεις θα οδηγήσουν στο «μπαμ» ένα «μπαμ» όλο δικό σας...

Ο Ε.Κ.Χ. μέσα από μια «φιλολαϊκή», «εργατική» αοριστολογία, προσπαθεί να καλύψει τα μέτρα που θα πάρει υπέρ του καπιταλισμού. Προσπαθεί να ντύσει το «φέρετρο» μ' όμορφα πολύχρωμα μεταξωτά υφάσματα νομίζοντας ότι κατ' αυτό τον τρόπο αλλάζει και το περιεχόμενο. Ο Ε.Κ.Χ. πρέπει ν' απογυμνωθεί για να δείξει το τι πραγματικά είναι. Το Αντίδοτο άλλωστε λειτουργούσε πάντα προς αυτή την κατεύθυνση. Δεν αρκεί σήμερα για τους εργαζόμενους ένα μίνιμουμ παραδοχής. Δεν μπορούν να ζούν μια ζωή σ' επίπεδο «μίνιμουμ» επιβιώσεως διότι δεν δέχονται οι βιομήχανοι να θιγούν στο ελάχιστο τα «κεκτημένα» τους προνόμια. Στα βασικά θέματα, στα προβλήματα αιχμής, η εισήγηση για τον Ε.Κ.Χ. παρουσιάζει ρωγμές. Ρωγμές τις οποίες οι Ευρωπαίοι εργαζόμενοι πρέπει να κάνουν «ανοίγματα», για να γκρεμισθούν κάποτε τα καπιταλιστικά τείχη της κοινωνίας μας. Σ' αυτό το κείμενο, σας δείξαμε πιστεύω ευκρινέστατα, αναλυτικά, το μύθο και την πραγματικότητα απ' την Ελληνική εισήγηση για τον ενιαίο κοινωνικό χώρο όπως αυτή παρουσιάσθηκε στο συμβούλιο υπουργών της Ευρωπαϊκής κοινότητας.

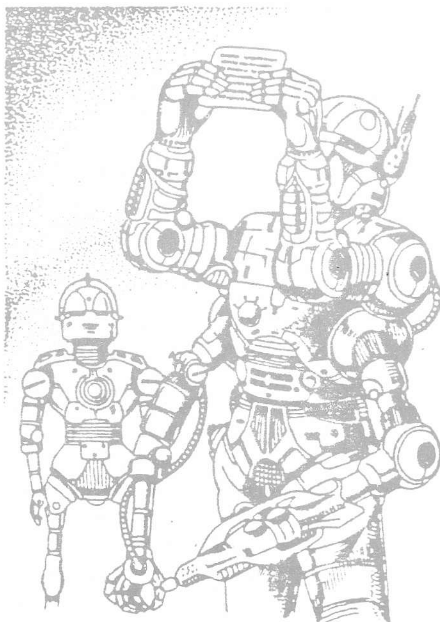
Σταύρος Μπέκης

Η ΑΒΑΣΤΑΧΤΗ ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

του **Σχολιαστή**

Το σκάνδαλο Κοσκωτά ήταν το μεγαλύτερο χτύπημα που δέχτηκε κατά τις τελευταίες δεκαετίες, η βιτρίνα της ελληνικής δημοκρατίας. Ένα ολόκληρο έθνος είδε μπροστά στα μάτια του να γελοιοποιείτε ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος της χώρας και όλα τα στηρίγματα των «κοινωνικών εξουσιών». Οι πολιτικοί αποδείχτηκε πως είναι απλά έμποροι ιδεών και πελατείας που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η δημόσια προβολή τους, το star-system, και ή συσσώρευση πλούτου από τον κυρίαρχο (κυριαρχούμενο) λαό. Βαλίτσες λένε τα λεφτά που έδωσε ο Κοσκωτάς στον Πέτσο. Ένα δραματικό σενάριο αλά Αγκάθα Κρίστι, με πλαστές επιταγές, ατζέντες λαδωμένων πολιτικών, εκβιασμοί δανείων έδειξαν πεντακάθαρα πως ο κοινοβουλευτικός κόσμος της χώρας μόνο από αγίους δεν αποτελείται. Στη βρώμικη υπόθεση ο τύπος (η τέταρτη εξουσία!) ακολουθεί σε διαφθορά τους πολιτικούς. Πόσοι από τους μετέπειτα «αντιστασιακούς» αντι-Κοσκωτιστές, δεν περίμεναν στο διάδρομο των γραφείων της «Γραμμής» για να τοποθετηθούν σε κάποιο έντυπο του Κοσκωτά; Η δήλωση του κ. Μπουσμπουρέλη «ποιός είπε ότι είμαι τίμιος. Είμαι αυτό που λέει ο λαός «πολύ ακριβή πουτάνα». Αν είναι, για 10 εκ. δολλάρια παύω να είμαι τίμιος», δείχνει πεντακάθαρα το ήθος ενός «διακεκριμένου» δημοσιογράφου, ο οποίος κρίνει τον ελληνικό λαό μέσα από τις στήλες του «βήματος», και μετείχε σ' εκείνη την περίφημη τηλεοπτική εκπομπή για τους νέους δημοσιογράφους, ως μέλος της κριτικής επιτροπής. Η συντεχνία του τύπου, ανεξαιρέτως όλων των ημερησίων εφημερίδων, αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα καρκινώματα αυτού του τόπου. **Η ελευθεροτυπία είναι απάτη.**

Ο τύπος χρησιμοποιείτε από το κεφάλαιο ή τα κόμματα ανάλογα, όχι για να «πληροφορήσει» τον κόσμο, αλλά για να του μεταδώσει τα «ισχύοντα» τους κομματικούς εκβιασμούς. Η κατοχή εφημερίδας επιφέρει πολλά κέρδη στους ιδιοκτήτες της. Το τί σημαίνει στην πράξη «ελευθερία πληροφορήσεως», «αντικειμενικής αλήθειας», το έδειξε καθαρά ο Κοσκωτάς, που μέχρι ν' ανακαλυφθεί τι ήταν, στο λαό είχε περάσει η εικόνα ενός νέου Αγίου Κοσμά του Αιτωλού. Με τα κλεμμένα λεφτά της Τράπεζας Κρήτης έφερε στον Ολυμπιακό, τον Μεσσία, Λάγιος Ντέταρι, με την ύποπτη συμπαιγνία του κ. Ανδριανόπουλου. Έτσι έξω από το δημαρχείο, ο Πειραϊκός λαός λάτρευε το νέο θεό του: τον Κοσκωτά. Το τραπεζικό σύστημα έδειξε κι αυτό με τη σειρά του, τα χάλια στα οποία βρίσκεται. Ο κ. Χαλικιάς λέγει βέβαια, πως είχε ειδοποιήσει έγκαιρα για τις ατασθαλίες της τράπεζας Κρήτης και πως η Κυβέρνηση αδιαφόρησε για τις προειδοποιήσεις του, λέγοντος πως ο Κοσκωτάς είναι καθαρός. Για το σώμα των ορκωτών λογιστών που επιβεβαίωνε ψευδής ισολογισμούς και καταστάσεις! και για τους συνδικαλιστές της τράπεζας Κρήτης που κατηγορούσαν όποιον έλεγε πως στήν τράπεζά τους διαπράττονται κομπίνες, ως αντιδραστικό στοιχείο και προβοκάτορα, τι μπορούμε να πούμε; Η εξεταστική επιτροπή για το σκάνδαλο Κοσκωτά δεν ξέρουμε αν θέλει ν' ανακαλύψει τους πραγματικούς ενόχους ή να συγκαλείψει το γεγονός. Ο ρόλος της Ν.Δ. επίσης στην υπόθεση είναι το ίδιο ύποπτος όπως και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Το δικαστικό σώμα έδειξε επίσης μια «περίεργη» αδράνεια, διότι παρά τις συνεχείς καταγγελίες για παρατυπίες στην τράπεζα Κρήτης, ουδείς εισαγγελέας δεν ενήργησε αυτεπαγγέλτως. Η κυβέρνηση διατυμπανίζει πως κρατάμε τον Κοσκωτά στην Αμερική! Μήπως όμως αντί γι' αυτό, ο Κοσκωτάς κρατάει όλον τον πολιτικό κόσμο της χώρας; Μήπως μία επι-

στροφή του στην Ελλάδα δώσει την χαριστική βολή στους κοινοβουλευτικούς μας άνδρες; Η αβάσταχτη παρακμή της ελληνικής κοινωνίας δεν σταματάει εδώ. Στη ΓΣΕΕ γίνεται χαμός! Ο κ. Τζουμάκας κατηγορεί τον κ. Ραυτόπουλο για στημένα συνέδρια για οικονομικές ατασθαλίες, έτσι λένε τις κλεψιές τους οι «δημοκράτες», για τη μη καταχώρηση των μελών του συνεδρίου κ.τ.λ.

Επεμβαίνουν τώρα τα πρωτοδικεία, χάνουν «περίεργα» τα Πρακτικά του 24ου συνεδρίου, η δικαιοσύνη κατεβάζει ανεβάζει διοικήσεις, οι αριστερές συνδικαλιστικές ενώσεις συνεπικουρούμενες από τη ΔΑΚΕ εκλέγουν δικές τους διοικήσεις. Κι όλα αυτά στην πλάτη της εργατικής τάξεως, των εργαζομένων, οι οποίοι δεν έχουν καταλάβει ακόμα το παιχνίδι που τους παίζουν τα αστικά κόμματα μαζί με το ΚΚΕ. Στην Ελληνική Βιομηχανία όπλων (ΕΒΟ), μια καθαρά δημοσιοκρατικά ελεγχόμενη εταιρία, οι «ατασθαλίες» ξεπέρασαν κάθε όριο. Όποιοι θέλουνε, πουλούσαν ότι θέλανε, όπου θέλανε, εισέπραταν όσα θέλανε, τα έκαναν ότι θέλουνε! Κανείς δεν λογοδοτούσε πουθενά. Οι τότε καταγγελίες πνίγηκαν στη γέννησή τους. Είχε, έτσι μας λέγανε, όλο το διοικητικό προσωπικό, μεγάλους «δημοκρατικούς» αγώνες να παρουσιάσει. Μα ακριβώς κύριοι, γι' αυτό έπρεπε να τους φοβάστε περισσότερο! Πάντως πρέπει να το παραδεχτούμε, πως εκτός από αυτές τις τρελλές ιστορίες, για τους ρομαντικούς υπάρχει η σχέση Ανδρέα-Μιμής. Η τελευταία σε αποκλειστική της δήλωση προς το Αντίδοτο δήλωσε: «ο Ανδρέας με εξέθεσε σε 10 εκ. Έλληνες. Πρέπει να μου αποκαταστήσει την τιμή». Εκείνο που φοβάται περισσότερο ο Ανδρέας σε περίπτωση που παντρευτεί την κ. Λιάνη, είναι η πρόκληση με την ιστορία; Ποιά πρόκληση; Μα, το ότι, ο Ανδρέας θα πρέπει να αποδείξει την πρώτη νύχτα του γάμου του, ότι είναι άνδρας. Και άντε τώρα, στο άνθος των γηρατειών του, με βαλβίδες στην καρδιά, να το αποδείξει. Πάντως όποιος του ευχηθεί στο γάμο του «καλούς απογόνους» θα διαγραφεί για αντικομματική συμπεριφορά! Όχι και μεταξύ μας! Ο λαός απ' όλα αυτά δεν δείχνει ν' ανησυχεί ιδιαίτερα. Εδώ αντέξαμε το μισό δις του Μαυράκη, τις υποκλοπές του Τόμπρα, τους αντιρρησίες συνειδήσεως, την αύξηση του δημοσίου ελλείμματος στο 15% του ΑΕΠ. Αντέξαμε το ότι είμαστε σήμερα η φτωχότερη χώρα της ΕΟΚ, το ξεπούλημα της Β. Ηπείρου, το «μπαμ» του ΙΚΑ και ΝΑΤ, το σταθμό του Έβερτ και της Αυριανής, θα υποκύψουμε τώρα; Όχι βέβαια. Ψυχραιμία συνέλληνες! Η «δημοκρατία» τώρα εμπεδώνεται! Που είσαστε ακόμα. Έχουμε να δούμε και χειρότερα. Η ελληνική κοινωνία περνάει σήμερα τη μεγαλύτερή της κρίση. Οι «ασφάλειες» που υποτίθεται παρέχει η ελληνική δημοκρατία χρεωκόπησαν. Ο λαός βιώνει την μοναξιά του, μακριά απ' όλους τους εθνοσωτήρες και «προστάτες των λαϊκών ελευθεριών». **Οι θεσμοί της αστικής κοινωνίας δείχνουν αρκετά ανίσχυροι απ' ότι φαίνεται, για να εμποδίσουν την καταστρατήγηση των εθνικών συμφερόντων και του λαϊκού μόχθου.**

Μήπως λοιπόν θα πρέπει να ξαναεξετάσουμε ορισμένους από αυτούς τουλάχιστον οι οποίοι μέχρι χτες εθεωρούντο «άβατο»;

Η ταχύτητα των σκανδάλων, η βρωμιά που συνόδευε κάθε σκάνδαλο, έκανε τρομερά αποπνικτική την ατμόσφαιρα στην οποία ζούμε. Καιρός ν' ανοίξουμε κανένα εθνικοσοσιαλιστικό παράθυρο στην κοινωνία, για να εισπνεύσουμε και λίγο καθαρό αέρα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ARISTOTELES HERC. KALENTZIS
POLITICAL PRISONER
SUCH IS THE PRESENT - DAY JUSTICE IN GREECE

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΗΡ. ΦΙΤΖΙΟΥ
ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ
ὁ πρωτομάρτυς
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ